

Štev. 4.

V Celovecu 15. aprila 1867.

XVI. tečaj.

Pridiga za belo nedeljo.

(Od mira; gov. J. Š—c.)

„Mir vam bodi!“ Jan. 20, 21.

V v o d.

Mir vam bodi!“ S temi besedami je Jezus po svojem vstajenju pozdravil učence, ki so bili iz strahu pred Judi zaperti. Zakaj je neki Jezus svoje učence z besedami: „Mir vam bodi!“ pozdravil? bote morebiti vprašali. Ali jim ni mogel kaj boljšega želeti, kakor ravno mir? Učenci, ki so bili zmiraj v smertni nevarnosti, so od svojega mojstra prejeli zapoved iti po celem svetu in oznanovati sv. evangelje vsem narodom zemlje. Tavžent in tavžent nevarnost in križev jih je čakalo. Bili so silno revni in veliko pomanjkanje so terpeli; ali bi ne bilo torej bolje, če bi jim Jezus srečo, varnost pred sovražnikom in hitro razširenje sv. evangelija voščil? Pa vendar od vsega tega Jezus le besedice ne zine; ampak le edino to jim reče: „Mir vam bodi!“ Zakaj neki to? Zato, preljubeznjivi! ker ni boljšega in imenitnejšega na svetu, kakor je preljubi mir. Bodi si še tako bogat, imej vsega zadosti, česar tvoje serce poželi; če pa mira nimaš, si revniši, kakor naj vbožnejši berač, ki je pa zadovoljen s svojim stanom. Če si pa tudi revež na svetu in te tlači marsikteri križ, stiska marsiktera nadloga; imaš pa preljubi mir, si srečen zadosti; zato pravi pa že sv. Avguštin: „O kolika dobrota je mir! Ne moreš si boljšega poželeti, ne lepšega misliti“. To je Jezus dobro vedel, zato je pa voščil svojim učencem preljubi mir rekoč: „Mir vam bodi!“

Od te velike dobrote, od preljubega mira, vam bom tudi jes danes govoril in vam pokazal

I. Koliko vreden da je preljubi mir, in

II. Kako ga ohraniti.

Preljubi moji bratje in sestre! Novega leta dan sem vas s tega sv. mesta z besedami sv. Pavla aposteljna pozdravil, rekoč: „Gnada vam bodi, in mir od Boga, našega Očeta, in Gospoda Jezusa Kristusa!“ To vam tudi danes iz dna svojega sreca kličem. Ja, gnada in sveti Jezusov mir bodi z menoj in vami, da postanemo deležni Njegovih svetih obljub!

R a z l a g a.

I. Mir, preljubi mir je naj večje bogastvo na zemlji, zato ker ga že Bog čez vse ljubi in nam tudi slajša naše življenje na zemlji.

Da nam Jezus pokaže, kako zlo On mir ljubi, hotel je tudi rojen biti ob času, o katerem je preljubi mir po celem svetu kraljeval. In poglejte tje na prijazne Betlehemske kraje! Svitla trópa nebeških angelov pri Jezusovem rojstvu veselo prepeva: „Čast Bogu na višavah, in mir ljudem na zemlji, ki so dobre volje!“ In ko je Jezus po svetu hodil, o kako rad je od preljubega mira govoril: „Mir vam zapustim“, je rekel svojim učencem, „svoj“ mir vam dam; ne kakor ga svet daje, vam jes dam. Če je kterege bolnika ozdravil, ali grešniku grehe odpustil, vselej je rekel: „Pojdi v miru!“ Tudi svojim učencem je zapovedal, naj vselej, kader v kakšno hišo stopijo, rečejo: „Mir bodi s to hišo!“ Tako je torej Jezus res pokazal, kakošno imenitno blago da je preljubi mir. In kakor je delal On, tako so storili Njegovi učenci, tako delajo še dandanašnji Jezusovi namestniki na zemlji in želijo svojim vernim ovčicam preljubi mir. — S temi besedami pozdravljajo novokerščenega otroka in ga spustijo rekoč: „Pojdi v miru, in Gospod bodi s teboj!“ Stopi duhovnik s presveto popotnico v hišo revnega bolnika, so njegove perve besede: „Mir bodi tej hiši, in vsem, ki v nji prebivajo!“ Ja še celó mertvemu bratu, mertvi sestri, voščimo ta preljubi mir, rekoč: „Bog mu daj večni mir, in večna luč naj mu sveti! Naj v miru počiva!“ „Gospodov mir bodi vselej z vami!“ Tako kličejo duhovniki pri vsaki sv. maši — Vidite torej, kaj Jezus in sv. cerkev pri vsaki priložnosti želi, namreč mir, preljubi mir, kterege Bog čez vse ljubi, in ki nam slajša tudi naše življenje na zemlji.

Ti se, postavim, vsedeš k polni mizi. Naj boljših jedil imaš pred seboj, pa nekaj jim manjka, da jih jesti ne moreš, kuharica

jih je namreč pozabila osoliti; vidiš, ravno tako tudi vse ničesar ne velja, ne bogastvo, ne zdravje, če preljubega mira ni. Kar je sol za jestvine, to je preljubi mir za srečno življenje. Brez mira se ti ne ljubi ne jesti, ne piti, tudi spati ne moreš in še celo v molitvi ne najdeš tolažbe! Le mislimo si, ljubeznjivi! hišo, kjer zakonski v večnem prepiru in nemiru živé. Živ pekel je tamkej. Kakor hitro zjutraj oči odprejo, se že začne vnovič prepír in kreg, sovraštvo in kletev. Mož se togoti nad ženo in jo preklinja, žena se roti nad možem in terdi svojo termo. Vsak dela po svoji glavi drugemu vkljub. Iz tega pride še celo pretep in pobijanje; pridejo žalostne tožbe, in revna zakonska dajeta s tim celemu svetu na znanje, kako nesrečna in nezadovoljna da sta v svojem zakonskem stanu.

Da v takem zakonu ni sreče, ne žegna božjega, sleherni lahko spozná. Vse gre rakovo pot. Dela se zamudijo, kjer ni pravega gospodarja. Mož se naveliča vednega klepetanja svoje žene, in gre — kam? naravnost v kerčmo. Začne pijančevati, igrati in svoje premoženje zapravljati. Žena, čeravno je drugači skerbna in pridno dela, se na sledaje vendar naveliča, ker vidi, da kar ona s tolikim trudom skupaj spravi, mož spet vse raspodi. In da so v taki hiši tudi otroci le piškav sad, bo vsakteri lahko spoznal. Kleti se pred naučijo kakor moliti, priduševati se popred kakor pa križ delati. In tako gre večkrat naj boljše pohištvo, naj bogateja družina, svoji časni in večni nesreči nasproti, ker „vsako kraljestvo“, pravi Jezus, „ktero je samo zoper sebe razdeljeno, bo razdjano, in hiša bo na hišo padla“.

Pa pogledjte tudi hišo, kjer preljubi mir kraljuje. Rekel bi, da tamkej imajo že na tem svetu nebesa. Dasiravno se bogastvo ne blišči, boš vendar našel zadovoljne starše in pridne otroke. Vse je tako lepo, tako veselo. Zjutraj vsi pokleknejo in skup jutrajno molitev odmolijo. Potem se sleherni vesel k svojemu delu podá, in hladni večer jim slajša prijazen pogovor. Skupaj spet večerno molitev odmolijo in nebeški angeli hodijo pri njih posteljah, kader se k počitku podajo. Naj tudi večkrat nadloge in križi obiščejo njih hišo, vendar ne obupajo. Eden družega tolažijo. „Bo že boljši“, pravijo, „Bog bo že pomagal. On nas je le poskusiti hotel; le v Njega zaupajmo in storimo, kar je prav; On nam že bo spet križ odvezel“. — In tako delajo, molijo in z voljo terpijo, in zaupajo v Gospoda, ki jim o pravem času pošlje svojo pomoč. Tega ali onega smert pobere in vsi se britko jokajo; pa tolaži jih misel, da so z rajnim vselej v lepem miru živeli. O s kolikim veseljem pripoveduje večkrat udovec od svoje rajne žene, kako lepo in bogaboječe je živela. „Jes in moja rajna Mojca“, pripoveduje večkrat, „sva scer revno živela, pa bila sva zadovoljna. Kolikokrat me je rajna tolažila, kader so naju križi zadeli. Ja to

je bila žena! Bog ji daj dobro!“ Tako in enako pripoveduje sivi starček od svoje rajne; tako in enako govori uboga vdova od svojega rajnega moža, s katerim je zmíraj v lepem miru živela. In otroci se spomnijo še v starih letih svojih ljubih staršev, ki že zdaj v grobu počivajo. Želijo si nazaj tiste srečne ure, ktere so pri ljubem Očetu in skerbni materi preživeli, tako mirno in ljubo, kakor nebeški angeli“. In vsi, vsi se že veselijo srečnega trenutka, ko bojo spet z njimi skupaj prišli v hiši nebeškega Očeta.

O mir! o sveti ljubeznjivi mir! kako srečne in vesele storiš ljudi, med katerimi prebivaš! Ja preljubeznjivi! iz serca vam vse dobro želim, in naj bi bilo v moji moči, odvzel bi vam rad vse križe, kateri vas tlačijo; pa odkrito moram reči: Če bi bila vsa posvetna sreča v moji roci, ne dal bi vam veliko dnarja, ne veliko blaga, ne lepih hiš, ne bogatih polj; — ampak dal bi vam mir; saj brez ljubega mira ne bi bili srečni, če bi bil vaš Ÿudi ves svet in vse, kar je na njem. Dal bi vam torej najpred preljubi mir, ki je naj veče bogastvo na zemlji. „Ja“, pa bote rekli, „vse je res, kar nam tukaj govoriš, pa storiti je težko“. To, preljubi moji, jes sam tako dobro vem, kakor vi; torej vam morem tudi še v kratkem povedati:

II. Kako zamoremo ta preljubi mir zadobiti in ohraniti.

Razločim pa trojni mir: Mir z Bogom, ktereга nam je Kristus s svojo smertjo zadobil, mir sam s sebo in mir z bližnjim, z našimi domačimi in drugimi ljudmi.

Kakor je nepokojno morje, dokler silni vihar buči, tako nepokojno je tudi človeško serce, ako huda vest človeka grize. To ste lahko sami skušili. Dokler ste bili v tem ali unem smertnem grehu, niste imeli mira, ker strašna misel: „Enkrat morem umreti pred ali pozneji, — če zdaj umerjem v svojih grehih, sem za večno pogubljen“; ta strašna misel vas je mučila, in vam grenila britko življenje. — Taka se je godila kralju Savlu. Večkrat ga je tolika žalost obšla, da ga razun Davida nihče obveseliti ni mogel. Kaj mu je pa bilo? Oh huda vest ga je pekla. Kakor hitro je božje zapovedi prelomil, ni imel več mira v svojem sercu. Še hujše se je godilo Judežu Iškarjotu. Kakor hitro je izdal svojega mojstra in prejel kervavi denar, oglasi se tako strašno njegova vest, da obupa, ter vzame verv in se obesi. Torej res je, kar že sam sv. Duh v starem zakonu govori: „Krivični nimajo mira“.

Pa kako vse drugači je kristjanu, ki ima vedno dobro vest. Naj ga tudi vse zapusti, naj ga tudi hudobni ljudje preganjajo, ostane vendar miren kakor skala v viharnem morju, zadovoljen in vesel, ker ima dobro vest. Slajša mu britko življenje vesela misel: „Moja vest mi ničesar ne očita, nobene krivice ne nosim na svojem sercu“. Poglejte sv. Pavla, kako so ga Ajdje in Judje preganjali!

Kolikokrat je bil v smertni nevarnosti, pa vesel je bil in zadovoljen, kakor sam piše v svojem listu do Korinčanov rekoč: „Poln sem tolažbe, preobilno veselja imam pri vsi naši nadlogi“. Kaj se vam zdi, ljubeznjivi! kaj mu je toliko tolažbe in veselja dajalo? Gotovo dobra, mirna vest, ktera človeka tudi v naj hujših britkostih razveseljuje.

Ravno tako, ljubeznjivi! bote tudi vi že na tem svetu nekoliko nebeškega veselja deležni, ako imate zmirej čisto vest. Srečni torej vsi vi, resnično spokorjeni grešniki in grešnice, ki ste si sveti velikonočni čas svojo vest tudi čisto oprali; zdaj uživajte spet ljubi mir, tisti mir, ktereга svet ne more dati in ki je več vreden, kakor vse bogastva tega sveta. O le varujte se spet pasti v staro, pregrešno življenje, da ne zgubite spet preljubega mira, ktereга ste tamkej v spovednici zadobili!

2. Imejte pa tudi mir s svojim bližnjim, s svojimi domačimi!

Vsak človek ima nad seboj to ali uno slabost, popolnoma svetnika boš težko na svetu našel; zatorej pa morejo tudi starši, otroci in posli eden z drugim poterpljenje imeti. Res je seer, da mož je glava v hiši in žene dolžnost je možu pokorna biti v vseh poštenih, pravičnih rečeh; pa tudi to je res, da moža dolžnost je, svojo ženo ljubiti in ji zvest tovarš biti. Krivico storiš svoji ženi, če ravnaš ž njo, kakor bi bila tvoja dekla, če si proti nji oster in terd, kakor kakšen divji Turk. Krivico ji storiš, če jo morebiti še vpričo svojih otrok zmerjaš in kregaš. Krivico ji storiš, če te že za vsaki krajcar posebej prositi mora, da kupi soli, ali kaj drugega, kar je pri hiši neogiblivo potrebno. Torej, ljubi zakonski! pomislite vendar, da ste tudi vi ljudje, in prenašajte eden drugoga v lepi keršanski prizanesljivosti, tako bo kraljeval v vaši hiši mir božji, in ž njim tudi sveti blagoslov!

Da tudi s svojimi otroci v miru živite, naj bo vaša perva skerb, jih lepo, keršansko izrediti. So vam v mladosti nepokorni in vi jih ne strahujete, kako smete upati, da vas bodo vbogali, ko starejši postanejo? Oh! zdihujejo marsikteri očetje, marsiktere slepe matere, „kako je vendar to, da so moji otroci tako hudobni, saj jih vendar svarim, opominjam in prosim, pa vse zastonj!“ Ljubi moji! nekoliko bolj na tanjko pomislite, morebiti ste si sami spletli kervavo šibo, s ktero vas vaši otroci zdaj tepejo, da ste jim preveč skoz perste gledali? Ja pravičen je Bog, preljubi starši! morebiti so tudi vaši starši nad vami tako zdihovali? Pomislite dobro! In preden bo 20 let ali še ne, se bodo tako pri-toževali tudi vaši hudobni otroci čez svoje še hudobnejše otroke.

Kar pa vaše posle zadene, le pomislite, da so tudi ljudje, da so kristjani in vredni vaše ljubezni! Nikar jih kregati za vsako malo reč; le nikar ne pozabite, da imate tudi vi slabosti nad seboj,

morebiti več, kakor oni! Skerbite posebno, da lepo keršansko živé in tako ravnajte ž njimi, da bote enkrat pred pravičnim sodnikom lahko obstali!

3. Naša sveta dolžnost je pa tudi z drugimi ljudmi v miru živeti.

Res čudno je, kakšno veselje imajo nekteri, se v vsako stvar mešati in pošteno ime svojega bližnega nevsmiljeno trgati. Le malo stvarco sproži v enem kotu vasi, kakor blisk poleti v drugi kot, in kakor silni plaz, ki se na visoki gori vterga, zmiraj večí in večí postaja, tako raste tudi vsaka laž, ki na zadnje čisto debela na tla treši in se razbije. Baram: Kako bi tam preljudi mir obstal med sosedi in farmani, kjer se bližnjega pošteno ime tako nevsmiljeno mesari? O ti skerbna, dobra duša, kaj te vendar tako skerbí, kaj drugi delajo? Kaj se godi v tej ali uni hiši? S kakošno vestjo vendar moreš slabosti svojega bližnjega od hiše do hiše raznašati? Da starši in predpostavljeni poskerbé in pogledajo za svojimi otroci in podložnimi, kako se obnašajo, je njih sveta dolžnost, ker bodo enkrat ojster odgovor dajali; da se pa ti mešaš v reči, ktere te nič ne zadevajo, je ravno tako neumnó, kakor bi le na druge njive orat hodil, svoje pa nezorane pustil. Ako vidiš torej svojega bližnjega kaj hudega storiti, le tistim povej, ki imajo skerb nad njim in moli za njega! Le tako boš ohranil tudi mir s svojim bližnjim.

S k l e p.

Tako, preljudi brati in sestre! morate ravnati, da ohranite mir z Bogom, sami s seboj in s svojim bližnjim! Če kdo še tega ni storil, naj vsaj zdaj stori o velikonočnem času, sledni čas je že! Kdor je zdaj v grehah živel, o naj se oberne spet na pravo pot in dela resnično pokoro, in našel bo spet preljudi, nebeški mir. In tebi, ubogi revež, uboga reva! ki si že toliko nevrednih spoved storil in nevredno Jezusa prejemal; ki si mislil, da le k spovedi greš, je že dobro, in si nalašč mehkih spovednikov iskal, tebi bi pa svetoval v kratkem veliko spoved storiti, ako želiš, da spet ljubi mir v tvojem sercu zasije. O živite v miru, tudi vi ljubi zakonski! živite v miru bratje in sestre, živite v miru ljubi posli! saj ste slišali, da preljudi mir je naj boljše blago na zemlji. Le tako bote Bogu dopadli; le tako bote zadovoljno živeli in enkrat srečno umerli; le tako se bodo nad vami spolnile Jezusove besede, ki pravi: „Blagor mirnim, ker bodo otroci božji imenovani“. Amen.

Pridiga za II. povelikonočno nedeljo.

(Od stanovitnosti v dobrem; gov. A. P.)

„Tudi tiste moram pripeljati, in bodo moj glas poslušale, in bo en hlev in en pastir“. Joan. 10, 16.

V v o d.

Da je naš Zveličar, kakor se v današnjem evangelju sam imenuje, v resnici dobri pastir, vidimo zlasti konec njegovega življenja. Tačas je svojim apostelnom nar boljšo pašo pokazal, ker jim je pri zadnji večerji svoje lastno mesó v jed, in svojo kri v pijačo dodelil. On jih je obvaroval volkóv, ker je na Oljski góri ubranil, da jih derhál vojakov in beričev, ktere je Judež pripeljal, ni zgrabila. On je zanje tudi svoje življenje dal, ker je zavolj naših grehov na križu umerl. Tako se je Kristus do svojih ovčie, do apostelnov, dobrega pastirja skazal. Ravno tacega se pa skazuje tudi nam, ker nas na ravno tisto pašo vodi, ktero je svojim apostelnom dal, ker v sv. altarskem zakramentu s svojim mesom in s svojo kervjó naše duše hrani in redí. On nas brani našim sovražnikom, ker našo slabost s svojo mogočno gnado podpira. In iz neskončne ljubezni do nas je na zadnje za nas vse smert storil, da bi mi večno živeli. Torej je gotovo, da je naš Zveličar tudi do nas dobri pastir. — Zdaj vas pa vprašam, moji kristjani! ali smo do tega svojega pastirja tudi mi dobre ovce? Znamuje, po katerem se dobra ovca spozná, nam Jezus v današnjem evangélju pové, kjer pravi, da njegov glas posluša. Če hočete torej zmed Jezusove izvoljene čede biti, morate njegov glas poslušati in njegovim zapovedim pokorščino skazovati — in scer ne le kak čas, ampak do konca svojega življenja je treba božjo voljo zvesto spolnovati, če se hočete kdej pri svojem božjem pastirju v nebesih veseliti. Od stanovitnosti v dobrem, nar potrebníše lastnosti zveste ovčie Jezusove, vam bom tedaj dans govoril; le zvesto me poslušajte!

Razlaga.

Kér je naše celo življenje nezaslužen dar nebeškega Očeta: torej smo tudi celo življenje Bogu služiti, in v Božjo čast obračati dolžni. In vendar smo takó nehvaležni, da večí del svojega življenja Bogu in njegovi službi odtégamo. Premisli vsak pretekli čas svojega življenja, in videl boš, koliko si ga v božjo čast obračal. Dvajset, trideset, štirideset in še več let že morebiti imate; in vendar bote iz svojega celega življenja komej toliko dni naštéli, ktere bi bili prav in popolnoma v božji službi in v zveličanje svoje duše preživeli. Ali ni res, da ste skoraj ves svoj trud, skorej vso svojo skerb le za posvetne reči imeli? O koliko ur, dni in let je v nečimernih rečéh, v praznih in nespodobnih norčijah, v pregrešnem veselju, v nerodnosti in razujzdanosti bilo zapravljenih! In še v tem, kar se je v božjo čast zgodilo, le premislite, kolika nepopolnamost, koliko grehov se je vmés pri-taknilo! Kako mlačni ste bili v molitvi in v opravljanju božje službe! kakšne misli, kakšne naméne ste imeli, ko ste obiskovali duhovne opravila in poslušali božjo besedo! kako ste se zadržali v cerkvi! kako zanikerni ste bili v prejemanju sv. zakramentov! Če vse to dobro spremislite, morate spoznati, da ste za Bogá clo malo, za ta svet pa veliko storili. Toliko let vam je Bog dal, da bi jih v njegovi službi preživeli, pa ste jih nar več v grehíh in hudobijah napravili. Ko se enkrat smert približa, kako vam bo takrat pri sereu, kako bote takrat želeli, da bi bili vse drugači živeli, kakšen strah, kakšna gróza vas bo obšla, kader bo treba pravičnemu Sodniku odgovor dajati!

Pa ko bi bili tudi veliko let v pravičnosti in v službi božji preživeli, ko bi bili tudi dolgo časa vse božje zapovedi in vse svoje dolžnosti natanko spolnovali, in si s tem pri Bogu že veliko zasluženja napravili: če pa potem od poti pravičnosti odstopite, se v svoje grehe spet nazaj povernete, in v dobrem do konca stanovitni ne ostanete, je vse vaše poprejšno zasluženje zastonj, je pred Bogom vse pozabljeno, vam vsa vaša brumnost in pobožnost ne bo dosti več pomagala, kakor ko bi nikoli gnade božje imeli ne bili, zato ker je le za stanovitnost v dobrem krona pravice pripravljena. „Kdor bo do konca stanoviten, pravi naš Zveličar, le ta bo zveličan“.

Po besedah Jezusa Kristusa je pravični enak mladiki, ki zmirej sad rodi, dokler na terti ostane. Vinska terta pa je Kristus sam. Dokler s Kristusom, pravo živo vinsko terto ostanemo, bomo zmirej rastle v keršanski čednosti in pravič-

nosti in si zaslužnje za večnost spravljali. Če se pa z grehom od Kristusa, žive vinske terte, ločimo, potlej družega nismo, kakor nerodovitne, usušene mladike; vse dela, ki jih v stanu smertnega greha storimo, naj se tudi še tako dobre dozdevajo, so mertve dela, ki v očeh pravičnega Bogá nič ne veljajo, zato ker niso storjene v stanu posvečujoče gnade božje, koja jim še le pravo življenje in vrednost dá; brez ljubezni božje sino po nauku sv. aposteljna Pavla per vseh svojih še tako dobrih delih ravno kakor zvoneč bron in žvonceča krogulja. Zakaj kakor Gospod vse krivičnosti grešnika, koji se v resnici k njemu spreoberne, pozabi; „ravno tako, govori prerok Ezechieľ, imajo vse dobre dela pravičnega pozabljene biti, če je z grehom od poti pravice odstopil“.

Ravno opravičeni grešniki, koji se pa potlej spet v svoje grehe nazaj povernejo, so nar bolj milovanja vredni — oni so ubogi delavci, ki so s potom v obrazu plevel pregrehe v svojem sercu zatirali, seme dobrih del s solzami prave pokore sjali, in v obilnih skerbéh obilne žetve pričakovali — toda nagla ploha, pregreha, v ktero so se spet povernili, jim je vse njih lepo upanje vzela, nič ne bodo žeti imeli. Če torej, ljubi moji! tudi s terdnim sklepom pot pravičnosti nastopimo, pa le na pol poti ostanemo, se težav in zadržkov, ki se nam nasproti stavijo, vstrašimo, in se spet v stare grehe nazaj povernemo, nestrohljive krone večnega življenja dosegli ne bomo. „Kdor bo do konca stanoviten, le ta bo zveličan“, pravi Jezus Kristus.

Premislimo nekoliko kralja Salomona! Vse leta svoje mladosti je v pobožnosti preživel; njegova bogaboječnost ga je nad vse druge povzdignila; lep, častitljiv tempelj je Gospodu sozidal; Bog sam ga je vrednega storil, ž njim govoriti, in mu je toliko modrost dodelil, kakoršna nobenemu kralju ni bila dana. Pa ta kralj je svoje ajdovske žene poslušal in se v malikovanje zapeljati dal; zatorej je pri Bogu v zamero prišel, njegovo gnado in prijaznost zgubil; in ker se v sv. pismu nikjer ne bere, da bi bil pred svojo smertjo pokoro storil, torej se je po pravici bati, da bi zveličan ne bil. — O koliko je pogubljenih, koji bi bili veliki svetniki postali, ko bi bili tako svoje življenje sklenili, kakor so enkrat začeli! Sveto evangelje nam ravno tako resničen, kakor strašen izgled v nezvestem Judežu kaže. Ta človek, kterega je Sin božji, naš Gospod in Zveličar sam v število svojih izvoljenih učencev, svojih aposteljnov, vzal, ta človek je torej lep začetek storil. On je bil veden spremljevavec Jezusov, je vseskozi besede večne resnice iz njegovih ust poslušal, je bil povsod priča njegovih velikih čudežev, in je od svojega božjega Učenika nar očitniše znamnja njegove dobrote, prijaznosti in ljubezni prejemal. Kakó srečen, ko bi bil kakor drugi aposteljni z gnado svojega poklica v dobrem stanoviten ostal; toda hudobno poželjenje, nesrečna la-

komnost ga je oslepila in premotila, da je svojega božjega Učenika izdal, nad svojim zveličanjem o'upal, in se večno pogubil! — Nasproti pa sv. Pavl, kateri je kakor nar grozovitniši preganjavec Kristusa in njegovih vernih začel, je kakor nar gorečniši oznanovavec njegovega nauka sklenil; on je zvesto delal z gnado, ktera mu je dodeljena bila, in je kakor marternik Kristusov, kakor velik svetnik sklenil svoje pravično življenje. Zakaj konec svojega življenja je sam z dobro vestjó, z veselim zaupanjem reči zamogel: „Dobro sem se vojskoval, ték končal, vero ohranil; zdaj pa me čaka krona pravice, ktero mi bo dal Gospod, pravični sodnik, tisti dan!“ Takó se le s stanovitnostjo v dobrem do konca svojega življenja krona zveličanja doseže!

Kaj tedaj, moji kristjani! v večnosti dobrega upati imamo, če v spolnovanju božjih zapoved nismo stanovitni? Grozno se moti vsak, kdor si z nestanovitnostjo v dobrem nebesa obeta; zakaj kar je Jezus Kristus govoril, je in ostane gola resnica, da bodo le tisti, ki bodo v dobrem do konca stanovitni, krono zveličanja dosegli. Brez te stanovitnosti je torej za zveličanje vse zgubljeno. Ko bi vi še toliko dobrega storili, ko bi kakor puščavniki o'jstro pokoro delati začeli, ko bi vse svoje premoženje ubogim razdelili in si veliko zaslužnja nabrali, ko bi vse martre terpeli, ktere so neusmiljeni trinogi svetim marternikom napravili; če pa pri tem vaša zvestoba do Boga ni do konca stanovitna, bi vam vse to v zveličanje nič ne pomagalo, in bi svojemu pogubljenju ne odšli. — Pravični Bog! kdo tedaj bo zveličan? „Kdor bo do konca stanoviten“, pravi naš Zveličar. Ojstra resnica! in vender gotova resnica, ker jo je Jezus Kristus, Sin božji, sam izgovoril, in vam torej tudi jes drugači govoriti ne morem.

Če nekoliko dan današni svet premislimo, iz tega, ljubi moji! zdej sami presodite, koliko, koliko jih bo zveličanih. Po Jezusovih besedah le toliko, kolikor jih bo v dobrem stanovitnih. Koliko pa bo taci? koliko jih bo, kateri bodo svoje grešne navade, kletev, opravljanje, nečistost in pijanost, lenobo v službi božji, in druge nerodnosti in hudobije za vselej zapustili? Povejte mi, koliko jih bo taci? — Kaj tedaj bo z vsemi tistimi, kateri se zmiram izgovarjajo, da tega in tega opustiti, da tega in tega storiti ne morejo, kakor bi mislili, da jim neskončno modri Bog kaj v dolžnost naklada, kar v njih moči ni. Ne morejo pa, zato ker nočejo, si v tem ne prizadevajo, in jim nič prave resnice ni. — Kaj bo s tistimi, kateri potem, ko se nekoliko poboljšati začno, pa kmalo opešajo, kmalo spet vse v nemar pusté? kateri se greha le takó dolgo varujejo, dokler skušnjave in priložnosti ni? kateri po veliki noči na to nič več ne mislijo, in od tega nič več vedeti nočejo, kar so v postu pred Bogom sklenili in obetali? — Kaj še le bo s tistimi, kateri na svoje poboljšanje še nikoli mislili niso, in tudi še zdaj ne

mislijo, kateri, ne rečem, da bi se poboljšali, ampak jim še to, kar se brez težave lahko zgodi, in majhna pokora preveč, in še spoved nič mar ni? — „Kdor bo do konca stanovitven, le ta bo zveličan“ — to je resnica, in bo vekomej resnica ostala.

Ker je le za stanovitnost, v dobrem v nebesih krona pripravljena; zatorej vas nobena še tolika težava vtruditi in od prave poti odverniti nima — zatorej se nobeni skušnjavi, nobeni tovaršiji, nobeni priložnosti ne dajte premotiti in v greh zapeljati: zatorej se morate sami h keršanski gorečnosti priganjati, in zoper sovražnike svojega zveličanja, zoper hudiča, hudobni svet in poželjivo meso se serčno in stanovitno vojskovati. Nikar ne mislite, da bi pravični bili, ali da bi nebeško kraljestvo dosegli, če se le nekaj časa greha varujete in zapovedi božje spolnujete. Zakaj če vam stanovitnosti manjka, bote svojo pravičnost, in ž njo tudi nebesa zgubili. Če se bote zlasti mlačnosti in lenobi v dobrem prevzeti dali, bote kmali božje zapovedi prelomili, in se iz greha v greh povernili; zato ker je lenoba v dobrem pot v vse hudobije. Vsak dan tako živite, kakor bi še le z nova Bogu služiti začeli. Posebno pa se varujte sami v svojo moč zaupati; ampak le v Boga in v njegovo gnado vse svoje zaupanje stavite. Ker pa brez večkratnega prejemanja sv. zakramentov niste v stanu svojih grešnih navad premagati in v dobrem stanovitni biti, s tega sami previditi morate, kako potrebno vam je to vsem skupej, če hočete kdej svojo dušo zveličati. „Vse zamoremo v njem, kateri nam moč daje“, pravi sveti apostelj.

S k l e p.

Zatorej, preljubi kristjani! se nič bolj ne bojte, kakor gnado, ki ste jo enkrat zadobili, spet z grehom zgubiti, ker je s tem vse zgubljeno. Varujte se skerbno vsake priložnosti v greh; nikar sami v sé ne zaupajte, ampak vse zaupanje imejte v Bogá; v molitvi k njemu pribežite in pri njem iščite pomoči in tolažbe; k pridu si storite od Jezusa postavljene sv. zakramente, brez katerih ni stanovitnosti v dobrem; z živo vero, serčnimi željami, se s Kristusom sklenite, in, na duši in telesu dobro pripravljeni, večkrat k sv. mizi Gospodovi stopajte, da bote s to nebeško jedjo okrepčani in poterjeni se zoper sovražnike svojega zveličanja stanovitno vojskovali in jih srečno premagali. Le potlej se bo v resnici reči zamoglo, da ste Jezusove zveste ovčice, ktere svojega pastirja glas poslušajo in ubogajo. Vse skupej nas pa mora k stanovitnosti v dobrem tudi spomin nebeške krone priganjati, ktera le tistih čaka,

ki bodo gnado božjo do konca zvesto ohranili; zakaj, kakor nam sv. Pavl spričuje: „Nobeno okó ni vidilo, nobeno uho ni slišalo, in v nobenega človeka sercé ni prišlo, kar je Bog tistim pripravil, kateri njega ljubijo“. Amen.

Pridiga za 3. povelikonočno nedeljo.

(Življenje je kratko, tedaj naj se dobro rabi; gov. M. T.)

„Še malo, in me več ne bote vidili; in spet malo in me bote vidili; ker grem k Očetu“. Jan. 16, 16.

V v o d.

Po povesti današnjega sv. evangelija Zveličar pri zadnji večerji okoli njega zbranim učencem svojo smert in svoje vstajenje prerokuje. Pravi jim: Še malo in me več ne bote vidili, in spet malo, in me bote vidili: — kakor da bi s tim hotel reči: Malo ur je še, da me imate med sebo, ker jutri mi je za odrešenje in zveličanje človestva na križi umreti; pa kmalo potem, čez 3 dni, ko bom od smerti vstal, me bote spet vidili. — Prerokoval jim je tudi, da bodo zavoljo njegove smerti žalovali in jokali, svet pa se bo veselil. Tako se je pa tudi godilo. Učenci so bili zavoljo smerti, zraven še tolikanj strašne in zasramljive smerti svojega Gospoda in Učenika silno žalostni in pobiti; zakaj zgubili so Jezusa, zgubili svojega očeta, ki jih je toliko ljubil; zgubili svojega prijatla, ki jih je le k dobremu napeljeval; zgubili svojega učenika, ki jih je najposebniše resnice sv. vere podučeval; — ž njim zgubili so vse, zato so žalostni, zato se potolažiti ne dajo. Nasprot pa so se terdovratni Farizeji, ki so bili Jezusovi največi sovražniki in ki so ga do smerti preganjali, iz vsega serca veselili, da so ga le na križi umirati vidili, ker mislili so, da so s tim največo zmago zadobili. Toda žalost učencev se je v veselje, veselje nevernih in hudobnih farizejev pa v žalost spremenilo. Jezus je vstal od smerti in serca učencev so vnovič oživele, njih upanje je bilo vnovič po-

terjeno, pozabljena je bila žalost, obrisane vse njih solze. Sovražniki Jezusovi pa so bili osramoteni in po njegovem vstajenji prepričani, da so nedolžnega, da so Božjega Sinu križali. Za kratkim veseljem prišle ste sramota in grenkost.

Ljubi moji! vsakdo zmed nas lahko z Jezusom reče: Še malo in me ne bote vidili, in spet malo in me bote vidili; ker kratko je naše življenje in le malo časa na tem svetu skupaj živimo, potlej pa nas smert loči, da se spet nekoliko časa ne vidimo, čez malo se bomo spet v večnosti našli, v večnosti se spet vidili. Pa kakošno bo naše snidenje v večnosti? Srečno ali nesrečno? Vse to je le na tem ležeče, kako da čas sedanjega življenja obračamo. To mi daja priložnost, naj vam danes na serce položim resnico, kako kratko in negotovo da je naše življenje, in kako da si moramo zavoljo tega čas v dobro obratiti. — Poslušajte!

Razlaga.

1. Naše življenje je kratko in velikim nevarnostim podvrženo. To spričuje a) sveto pismo; to uči b) vsakdanja skušnja.

a) Sveto pismo nam človeško življenje v raznih podobah pred oči stavi, ki vse le hitrost in negotovost našega pozemeljskega popotovanja pomenjajo. V Jobovih bukvah beremo: „Človek od žene rojen le malo časa živi; on raste kakor roža, pa spet odpade; on beži, kakor senca, in nima ostanka“. Drugod primerja človeško življenje z napolnjeno barko, ki hitro, kakor veter, memo nas zleti, da v kratkem ni čisto nič sledu od njé. Sv. Jakob primerja naše življenje z dimom, ki se malo časa vidi, potem se pa v zraku razgubi. — V bukvah pridgarja se bere: „Človek za svoj čas ne vé. Kakor se ribe v mreže, in ptiči v nastave lové, ravno tako smert ljudi nenadama napada“. Zato pravi Jezus: „Bodite pripravljene; zakaj ob uri, ko se bote najmanj nadjali, bo Sin človekov prišel. (Luk. 12, 14.); čujte ker ne veste ne dneva, ne ure, kdaj bo Gospod prišel“. (Mat. 24, 42.) In, vi veste, pravi sv. Pavel, da bo dan Gospodov, kakor tat po noči, nenadama prišel. (I. Tes. 5, 2.)

Iz vseh teh besed sv. pisma se vidi, kako kratko je naše življenje, in kako negotova je naša smertna ura.

b) Kar nam pa sv. pismo spričuje, nas tudi vsakdanja skušnja uči. — Koliko se jih mora od tod ločiti, ki so komaj luč sveta zagledali! Koliko jih smert za sebo potegne, ki so si še leta in leta obetali! koliko, ki so mislili, da se bo zanje še le

veseli in srečni čas pričel! Koliko jih je že smertna kosa pokosila, ki so še to ali uno časno reč mislili poravnati! Na enkrat so bili na koncu svojih dni, ko so si še 30, 40 let obetali. In kaj je tudi 70, 80 let za tistega, ki jih je preživel? So li za človeka, ki po neumerjočnosti hrepeni, več, kakor bežeče, hitre sanje?

Ni ga bilo pred 90 leti nobenega zmed nas na svetu, tudi naj staršega ne, in čez 90 let spet nobenega, kolikor nas je tukaj, več ne bo. In kaj pa je 90, kaj je 100 let proti večnosti? Še kaplja ne proti nezmernemu morju, še drobno zernice ne v primeri z vesoljnim stvarjenjem. — Pa ne le kratko, tudi silno nevarno je naše življenje. Kolikim boleznim, kolikim britkostim je vedno podverženo, ki nam vsak trenutek s smertjo žugajo! Nas li ne more majhna merzlica, dostikrat majhno prehlajenje, kak kerč ali pljučnica na enkrat na mertvaški oder položiti? Ali se zabliška in zagromi, in strela nas ubije. Ogenj ali voda kako hitro nas ne konča? Ta ali una nesreča kako hitro stori konec našemu življenju! Kolikrat se je primerilo, da je kdo zdrav in vesel od doma šel, in ga ni bilo nikoli več nazaj! Sklicujem se na vašo lastno skušnjo. Marsikteri sin, hči, ali prijatelj Vam je odmerl. Spomnite se svojih prijatlov iz mladih let, in štejte jih zdaj. Koliko zmed njih jih počiva v hladni zemlji, ki so bili vaši verstniki! Koliko jih je že šlo pred nami tje, kamor pojdemo tudi mi kmali za njimi! Bodimo toraj mladi ali stari, zmiraj naše življenje na tanki, slabi niti visi in povsod je smert naš najbližnji sosed, in kedar pride, ne pomaga nobeno ustavljanje, ne pomagajo nobene prošnje.

Tedaj ni dvomiti, da je čas našega življenja kratek in negotov. To terdi sveto pismo, to nas uči lastna skušnja. Zato pa tudi vsak zmed nas lahko reče: Še malo, in me več ne bote vidili; pa vsak tudi lahko reče: in spet malo, in me bote vidili; našli me v večnosti. Toda večnost, o strašno ime! kakošna bo zame? Srečna ali nesrečna? To je pa na tem ležeče, kako da čas svojega življenja obračaš, ali v dobro ali v slabo. Zato še nekatere poduke, kako da si življenja čas v dobro obračajmo, da se v večnosti veselo in srečno vidimo.

2) Da bo naše snidenje v večnosti srečno in veselo, a) ne odlašajmo poboljšanja in spreobrnjenja, in b) nabirajmo si zakladov dobrih del.

a) Ne odlašajmo poboljšanja in spreobrnjenja. Zakaj tu je čas pokore in usmiljenja, tam je čas najnatančnije pravičnosti in povernjenja. Dokler smo na tem svetu, se še lahko k Bogu vernemo in odpuščenja svojih grehov zadobimo; tam terdovraten grešnik nobene milosti, nobenega usmiljenja več ne najde. V kakošno nevarnost bi toraj svojo neumerjočo dušo postavili, ko bi pokoro na prihodnje čase odkladali, ker je negotovo, ali jih bomo

tudi doživeli! Ali bi se nam ne utegnilo primeriti, kar se je primerilo bogatincu v evangeliju, ki si je veliko zakladov nabral, skednje in shrambe popravil, pospravil ondi svoje obilne pridelke, in potem sam svoji duši rekel: Duša veliko blaga imaš napravljenega za dokaj let; poživaj, jej, pij in bodi dobre volje! — Pa kako se je ogoljufal! Bog, ki je soštel vse dni našega življenja in ki zravnjuje vse naše primerljeje, je drugače sklenil. Reče mu: „Abotnik! še nocojšno noč te bodo tirjali za tvojo dušo, in, kar si na kup spravil, čigavo bo?“ Tako jih misli in ravna tudi veliko zmed nas. Marsikdo si v svoji mladosti misli: Zdaj hočem življenje uživati, zdaj dobro živeti, se lepo oblačiti, po kratkočasih hoditi in svojim željam streči; pokoril se, in dobro delal bom že na stare leta. Ljubi moj! kdo ti je porok, da boš dolgo živel? Te li ne more Bog še nocojšnjo noč s tega sveta poklicati? če te pa pokliče, kako boš pred njegovim sodnjim stolom obstal? Sv. Avguštin pravi: Bog, ki je skesanemu in spokornemu grešniku milost in usmiljenje obljubil, ni obljubil grešniku juteršnjega dne. Poln je pekel, pravijo cerkveni očetje, takih nesrečnih, ki jih je smert nenadama pobrala, ko so pokoro in poboljšanje od dne do dne odkladali. — Pomislite toraj, da zna sledenj dan zadnji dan vašega življenja biti, in za tisti čas nikarte se zanašati na pokoro in na spreobrnjenje!

b) Da bo naše snidenje po smerti srečno in veselo, si pa tudi prizadevajmo, nabirati zakladov dobrih del, katerih rija in molj ne snesta in kamor se tatje ne približajo. — Na tem svetu vsakteri seje, in v večnosti bo od svoje setve žel. Kar pa človek tu seje, to bo v večnosti žel. Kdor toraj varčno seje, bo tudi varčno žel; kdor pa bogato seje, bo bogato žel. Že pregovor pravi: „Kar moreš danes storiti, jutri ne daj muditi!“ Današnji dan je še tvoj, zdaj ta ura je še v tvoji moči; če ti bo jutrešnega dne prijazno solnce še svetilo, kdo vé? Torej ne zamudi nobene prilžnosti, za večnost kaj dobrega storiti. Kakor dereča voda, hité ure, dnevi in leta v dolgo večnost, iz ktére se nikdar več nazaj ne povernejo. O da bi nas zamuda tega lepega časa v večnosti ne tožila!

S k l e p.

Kserks, Perzijanski kralj, se je bil z veliko vojsko proti grški deželi vzdignil. Imel je sebo naj močnejše, čverste in terdne vojake, nad katerim se mu je serce veselja topilo. Na enkrat pa mu pride na misel: Morebiti mi bo toliko tavžent in tavžent lepih in serčnih junakov že v malo dneh smert v vojski končala!

Pri tej misli nagne kralj svojo glavo, in se milo zjoka; pa ni se jokal zastonj, ker res je bila v malo dneh njegova armada pokončana. In Bog ve, ljubi moji, kaj je nam namenjeno? Pobesnimo toraj tudi mi semtertje svoje glave in v žalosti preišljajmo zgubljene ure; sedanje pa naj nam bodo v delo našega zveličanja! Potlej naj Gospod pride zgodaj, po noči ali po dnevnu. Blagor nam, če nas pripravljene najde! Veseli se bomo spet vidili in našega veselja nam ne bo nihče odvzel! Amen.

Pridiga za IV. povelikonočno nedeljo.

(Pravo spokorjenje redka in težavna reč; gov. — f —)

In kader Duh resnice pride, bo svet prepričal greha in pravice in sodbe.

Jan. 16, 8,

V v o d.

Dokler se človek ni še spokoril, si po navadi ne zrajta, da je poln gnusobe pred Bogom, kateri bo sodil vsakterega človeka na tanjko po svoji neskončni pravici. Zategadel tak človek v svojih grehah (vekoma) mirno živi in nepremišljeno kar tje v en dan. Kader hoče pa sv. Duh človeka oteti, in njegovo serce k pokori nagniti, mu pred vsem drugim njegove grehe in zadolženja pred oči postavi in ga razsvetli, da spozna resnico od neskončno pravičnega Boga in ojstre sodbe božje. To je Jezus svojim učencem v današnjem svetem evangeliju napovedal, ter rekel: „In kader Duh resnice pride, bo svet prepričal greha, in pravice in sodbe“. In res, ko je na binkoštno nedeljo sv. Peter Judom od Križanega zapridigoval, jim je to tako v živo šlo, da se jih je več tisučev spreobrnilo, kateri poprej na Zveličarja nič kaj porajtali niso. Ravno tako dela božji Duh tudi še zdaj med ljudmi, ter grešnike k spoznanju in od spoznanja k spokorjenju napeljuje, in marsikteri se tudi v resnici spokori in je rešen in otet. Morda da se je to marsikomu o letošnjem velikonočnem času zgodilo, ker volja božja je, da bi bili vsi ljudje rešeni, in bi spoznanju resnice prišli, h

kteri išče sv. Duh vsakterega pripeljati. In gotovo ni še bil nobeden pogubljen, kterega bi ne bil že poprej sv. Duh po raznih potih (svoje milosti) spreoberniti iskal.

Ali je pa mar vse eno, če je kdo hudoben bil, se pa potem spokoril; ali pa če je vedno pošteno in pravično živel?

Odgovor na to vprašanje je kaj imeniten, in zatoraj o njem govorim v svoji današnji pridigi; sv. Duh nam dodeli svojo pomoč!

R a z l a g a.

a) (Pred vsem drugim je silno dvomljiva in negotova reč, da bi se človek, ki je v pregrehe in hudobije zašel, k pravi pokori kdaj pripravil.) Pravo spokorjenje je veliko bolj redko kakor ljudje po navadi mislijo. Se ve, ko bi to že pravo spokorjenje bilo, da se grešnik le spove, in da pregrehe, ki jo je dozdej doprinašal, posibmalo več ne stori, bi ne bilo tako redko, in ne tako težavno, prav se spokoriti. Zakonski stan, starost, bolezen in druge okolščine storé, da se človek po vnanjem spremeni, ter bolj tihotno, bolj varčno živi, na druge bolj ozir ima; in ker se smert bliža, iz straha tudi več moli. Ali z vsem tem vendar še serce ni spremenjeno, in grešnik Boga in vse dobro ravno tako malo čez vse ljubi, kakor ob času lahkomišljene mladosti. Po tem takem se utegne prigoditi, da v kaki soseski po cele leta pretekó, in se tudi eden grešnik prav ne spokori. Je z grešniki in njih pokoro kakor z lotrijo. V lotriji zamore vsakteri dobiti, kdorkoli je stavil, toda, kader srečkajo in številke vzdignejo, le komaj eden ali kaka dva ali trije posamezni zadenejo, vsi drugi pa s praznimi rokami odidejo. Ravno tako je tudi vsakemu grešniku mogoče, prav se spokoriti, vendar pa je le malokteremu hudodelniku ta velika sreča v del: večina grešnikov pa v grehih umerje.

b) In akoravno bi se bil grešnik z božjo pomočjo resnično spokoril, je vendar le njegov stan veliko nesrečniši, kakor ko bi bil vedno pošteno živel, ter nedolžen ostal. Že spokorjenje samo na sebi je silno težavna reč in vsa polna britkost in bolečin. V s. pismu je zaznamovana z besedami: „prerojenje“ in „odmerjenje greha.“ Kakor pa rojstvo in smert strah in bolečine seboj nosi, jih tudi spokorjenje za seboj ima. Tem dalj ko je grešnik v grehih živel in tem globokeji ko se je vanje zakopal; tem močnejše korenine mu je grešna navada v dušo zasadila, da se po tem ne da več iz nje izpuliti, razun s trudopolno močjo in skelečo silo. To je

oko, ki se mora izdreti, to je roka in noga, ki se mora odsekati. Kakor žena, kader nje ura pride, je tudi grešnik v bolečinah, v kakoršnih tudi po cele tedne prezdiha in prebó, in se mu vojskuje v persih dve moči: od ene strani stara grešna navada, ktera se prepoditi ne da; od druge pa resnobna, svarivna beseda: „Ali se spokôri, ali pa boš pogubljen!“ Zatorej je človek o začetku spokorjenja silno otožen in vžaljen, ves prepaden in poparjen. Kader je Jezus hude duhove iz obsedencev izganjal, je hudi duh obsedence še strašno sem ter tje metal in terpinčil, prejden jih je zapustil. Ravno tako divja in razsaja greh le še prepogostoma v duši, kader ga človek iz nje izganja. In satan sam mu dela strašne skušnjave, navdihuje naj grozovitniše misli, kader se grešnik na pravi pot povračuje. Zdaj ga plaši z velikostjo njegovih hudobij; zdaj straši z božjo neskončno pravico, ktera mu ne more več odpustiti; zdaj mu serce podira z mislijo, da mu ni več mogoče, pobožno živeti.

c) In če je že tudi težavni sklep, spokoriti se, storjen, in hudi boj zmagovito dokončan; le vendar greh grešniku še veliko strupa in žolca v sercu popusti. — Tem bolj resnično ko se spokori, tem britkejšo in grenkejšo žalost nad grehom občuti, in je ne občuti le samo tedaj, ko se spoveduje, le danes ali jutro, ampak vse njegove žive dni in ves čas življenja. Na dalje je vsak grešnik, ako hoče pri Bogu odpuščenje zadobiti, dolžen in zavezan, hudo, kar je storil, spet popraviti, kolikorkoli je le v njegovi moči. Koliko pa jih je, ki so pri igri, pri kupčiji, barantiji ali drugod go-ljufali, denar pa spet lahkomišljeno pognali. Hoče pa zdaj tak človek vse to poverniti, (in to mora, ako hoče pred Bogom usmiljenja najti) bi vtegnil sebe in svojo družinjo na beraško palico pripraviti! — Ali če je kdo po cele leta drugim s strupenim jezikom dobro ime pomanjševal, se zoper nje lagal, jih opravljal in obrekoval, mora pokorivši se vse to preklicati. Koliko sramote pa je treba pri tem preklicovanju prestati, koliko grenkih preslišati, koliko zaničevanja in zasramovanja preterpeti! — Ali ko bi bil kdo v svoji mladostni lahkomišljenosti grešno znanje napravil, ter kako siroto pripravil ob poštenje, je zavezan, se ž njo poročiti, ako hoče pred pravičnim Bogom tam v večnosti milost zadobiti. Morda bi si vtegnil poznejši veliko boljšo zbrati, ter prav dobro tovaršice v zakon dobiti, s katero bi srečno živel in zadovoljno. Toda ako noče težkega zadolženja vedno na svoji duši nositi, mora se svoje časne sreče tu na zemlji vanati, in zapeljani revi k časi in poštenju spet pomagati! — Kako mirno in zadovoljno pa se zamore nasprot tisti v svojem življenju naprej in nazaj ozirati, ki se je takih grehov vedno varoval! —

Kako drugači pa se mora še le grešniku storiti, kader se na svoje hude dela ozre, katerih clo popraviti več ne more! Kako mora staršem pri sereu biti, ako vidijo, da so njih otroci od leta do leta brezbožniši, od leta do leta hudobniši; vest jim pa očita da so vsega tega sami krivi zavoljo svoje mlačnosti v službi božji, zavoljo napčnega prizanašanja in slabih zgledov, ki so jih otrokom dajali! — Ali kako močno se mora spokorjenemu grešniku seree vžaliti, kader se spomni svojih nekdanjih nesramnih besed, s kterimi je mladino pohujševal, in vidi, da škoda, ki jo je s tim v božjem kraljestvu na zemlji napravil, je težko prerajtati, še težje popraviti, in večkrat jo popravljati clo več mogoče ni! —

Pa tudi to je težko popraviti, kar je grešnik sam nad seboj pospridil. Dalj ko je namreč v grehah živel, tem bolj se jih duša privadi, tem mogočnejši postane grešno nagnenje, tem hujši je potem boj zoper hudo poželjenje, ker je vest pri takem človeku že vsa dremotna in zaspana, da mu ničesar več ne očita, slabe misli pa ga osipljejo, da nima pokoja ne po noči, ne po dnevnu. Kdor je lagati močno navajen, ga vest pri njegovem govorjenju clo več opomnila ne bo, da je laž greh; in ako na vsako svojih besed dobro ne pazi, mu bo, brez da bi mislil, ena laž na drugo čez jezik všla, kader koli bo v tem svoj časni dobiček zagledal. — Ali kdor se je bil opravljanja hudo privadil, ga bo tudi pri naj terdnejšem sklepu le težko opustil, ker ga po hudi navadi oglušena vest ozir tega nič več ne speče, in tako se zgodi, da od drugih hudo govori, in si še ne spomni ne, da je to greh. — Ali kdor je prevzetno in nečimurno živel, se mu bodo tudi še potem, ter po spokorjenju ošabne in nečimurne misli po glavi sprehajale, in naj bi si tudi še toliko prizadeval, biti prav iz serea ponižen. — Ali pa koliko težavo ima pijanec, nečistnik, togotnež itd. prejden se svoje hudobije odvadi. — Večidel se taki ljudje tudi pri naj resničnejšem spokorjenju vernejo v staro pregreho, ker jim preveč truda prizadene, v tem težavnem boju z grešno navado stanovitnim biti.

d) Ali to še ni vse: ne le hudo se ne da več nestorjeno narediti; tudi, kar je grešnik dobrega zamudil, se ne da več nadomestiti. Pisano je v s. pismu: „Kdor obilno seje, bo obilno žel, in kdor redko seje, bo tudi redko žel.“ Po cele leta je Bog grešniku dal, naj bi si bil sleherni dan bodisi z molitevjo, ali s poterpežljivostjo v terpljenju ali s krotkostjo pri razžaljenju, ali z delom v dobrem namenu za večnost kaj zaslužil. Vsaka stopnja življenja ima svojo posebno dolžnost in nalogo. V mladosti se je treba pridnosti privaditi in pokorščine; v službi zvestobe in poštenosti; v možkih letih lotiti se koristne delavnosti. Kar je zamujenega, se več ne more namestiti. Pri tem je treba v dobrem vedno rasti in zmerom popolniši prihajati; v to namreč nam Bog življenje da in

pusti, popolnamosti pa se le polagoma in le s trudom približujemo. Kakor pa zeljšča spomladi naj bolj rastejo, potem pa manj; tako so tudi mladost in perve leta možke starosti čas, o katerem človeška duša za pobožnost korenine zastavlja in močno rast dobiva. Grešnik pa po navadi ravno te leta naj slabši obrača; in če je tudi tako srečen in se spokori, vendar le nikoli tiste stopnje popolnosti dosege ne bo, na katero bi bil prišel, ko bi bil ves čas svojega življenja prav obrnil. Tako na primeru v krotkosti nobeden na enkrat popolnoma ne bo, temveč po cele leta se je mora vaditi, ter se vojskovati s svojo čmernostjo in jezo. Kdor se pa v svojih mlajših letih nikoli ni bojeval s svojo nepoterpežljivostjo in navtishjenostjo, se bo težko kdaj več privadil, biti prav krotek in pohleven. — Ali pa kako težko je privaditi se, nevidnega Boga prav iz serca ljubiti, če je človek svoje mlade dni vse svoje misli in želje le na posvetno obračal! — Nasprot pa tistemu, ki je od svojih mladih nog pošteno in pobožno živel, ni ravno težko, se varovati vsaktere razuzdanosti; in nekatere pregrehe se mu silno zoprne in ostudne zde, ktere so mnogim drugim tako mične in vabivne in tolikanj prijetne. —

e) Zadnjič je razločen nauk naše s. cerkve, da mora grešnik, ki se je po s. kerstu smertno pregrešil, če je tudi v zakramentu s. pokore odpuščenje grehov in večnih kazni zadobil, časne kazni ali tukaj na zemlji ali tamkaj v vicah vendar le večidel terpeti. Po tem takem zamore grešnik po pravem spokorjenju zveličanje sicer zadobiti, tega pa le vendar večidel nič več ne zadobi, da bi mu bilo tudi še posihmalo na tem svetu srečno življenje v del. Razbojnik na križu je sicer odpuščenje zadobil, muke križa in bolečine, ki jih je s svojo hudobijo zaslužil, je pa le moral preterpeti.

Časno življenje je in ostane po grehu večidel opelinjeno. Ako si bogapozabivši zakonski stan nastopil, in te zdaj nesreča v njem lovi; ti je sicer mogoče, se spokoriti in dušo rešiti, križa se pa le vendar ne moreš znebiti, dokler živiš. — Si se dala v svoji mladosti zapeljati, ti pravo spokorjenje odpuščenje sicer dodeli, vendar moraš pa morebiti potem ves čas življenja zasramovana živeti, revščino tleči, in nepreskerbljena ostati. — In kaj človeka še le na unem svetu čaka v časno kazni, ki mu po spovedi še ostane, sicer ne vemo na tanjko; to pa vemo, da božja pravica, ki tudi spokorjene grehe večkrat že na tem svetu tako oistro strahuje, grešnikov, ki za svoje storjene grehe tukaj še nič niso terpeli, naravnost v nebeško veselje pustila ne bo. Mnogi cerkveni očetje so že terdili, da med peklenskimi mukami in kaznimi v vicah ni drugega razločka razun tega, da so peklenške muke večne, muke v vicah pa le časne. In s. mati, katoliška cerkev, ne moli in ne opominja zastoj svojih otrok, naj molijo za verne duše v vicah.

In če tudi vse do zdaj imenovane zlege, ki iz greha izvirajo,

na stran pustimo: kako in kje si bo pa tudi naj gorečniši spokornik popolno gotovost zadobil, da mu je Bog zares odpustil? Kje zgubljenje nedolžnosti iskal? in kje tisto stopnjo zveličanja našel, ki je le nedolžnim pripravljena?

Sklep.

Iz vsega tega posnamemo gotovo in neoveržljivo resnico: „Greh je naj večji zleg in sicer še clo potem, kader je že odpuščen. — Marsikteri je morda med vami, ki ga čaka še dolgo življenje, in se še nikoli s smertnim grehom omadeževal ni: vsak tak, ako si noče sam svojo srečo skaliti, naj si ta svet k sercu vzame: „Stori, karkoli le hočeš; le greha nikar ne stori! — in Boga še boj žaliti: in tako se ti ne na tem ne na unem svetu nič hudega bati ne bo!“ Kdor se neprevidoma s svojo roko — in če tudi le samo z enim perstom razbeljenega železa dotakne, hitro roko vmakne. Še z veliko večjo skerbjo se odtegni, ako si v nevarnosti, kak greh storiti, greh prej ali slej vse hujše bolečine napravi, kakor opekline na telesu. Greh je večna spečenina na duši. — Marsikteri pa je med vami, ki se je morebiti že kterikrat smertno pregrešil. Ta naj nikar ne misli, da mu bo vse eno, akoravno tudi še več grehov stori. Še danes se verni, in ne odlašaj spreobrnjenja do jutra. Vsak dan, ki ga še dalej v grehah preboš, spokorjenje težavnije dela: in naj bi bil človek tudi že veliko tisuč grehov storil, mu bo vendar le vsak nov greh, ki ga še višej stori, v novo kazen zamerkan. Večnost je dolga zadosti, da se bo zamogel v njej vsak greh posebej oistro pokaznovati, in naj bi bil kdo tudi vse grehe celega sveta doprinesel.

S. pismo pravi: „Začetek modrosti je strah božji.“ Pač resnična beseda! Ako toraj nočeš za vse večne čase nesrečen biti, boj se Boga, in varuj se, kdej s kakim grehom razžaliti ga. Vsak greh je seme, iz kterega nesreča na tem svetu skali, in novo muko na unem požene. — O da bi vam dal pač božji Duh to resnico prav spoznati! O da bi pred vsem drugim lehkomišljenost milostno od vas odvernil in vam pravi božji strah v serce vcepil! Ker, kdor se v življenju Boga boji, se mu o smertni uri ničesar bati ne bo! Kdor se pa o svojem življenju Boga ne boji; mu bo Bog o zadnji uri strašen in grozopoln. Njemu velja, kar apostelj govori, kader pravi: „Strašno je, pasti živemu Bogu v roke!“ Varujmo se vsacega greha, da se nam ne bode tega bati! Amen.

· Pridiga za V. povelikonočno nedeljo.

(Kakoršno življenje — taki časi; g. J. A—st.)

Prosíte, in bote prejeli da bo vaše veselje dopolnjeno. Jan. 16. 24.

V v o d.

Če poslušamo pogovore, ki jih zdajni čas ljudje med sebo imajo, povsod slišimo mile pritožbe čez bude čase. Kervava vojska, od ktere večkrat slišimo, nam družega ne prinese, kakor revščino, jok, žalovanje, lakoto, bolezni, preganjanje in smert, in morebiti bodo pretekle cele leta, preden nam bo sonce miru spet prisijalo. Zato vam tudi jes poterdim, da zdajni časi so zares hudi časi. Vendar ne mislim danes vam od tega govoriti, da „stari Bóg še zmirej živi“, in da „kjer je nar bolj velika sila, tam je božja roka nar bolj mila,“ — to ste dve resnici, ki jih vsakemu kristjanu njegovo lastno življenje spričuje. Danes vas le vprašam: Ali zaslužijo ljudje obilnišega žegna, boljših časov? In ali niso ljudje sami krivi hudih časov, čez ktere se pritožujejo? —

Bratje, sestre moje! mi smo se danes po volji sv. kat. cerkve tukej v hiši božji zbrali, da bi vsegamogočnega in neskončno dobrotljivega Boga prosili za vse dobro, kar potrebujemo za dušo in telo. To je prav. Ker pa Bog na serce prosivca gleda, zato poglejmo nar poprej v svoje serca, spoznajmo nar poprej svoje pregreške, primerimo svoje slabo življenje s hudimi časi, in potem vsi skesani obrnimo svoje oči k tronu božje milosti, in gotovo se bo spolnila nad nami stara tolažna resnica: „Kjer je nar bolj velika sila, tam je božja roka nar bolj mila.“

O ljubi moji! vi vsi, ki ste tukej zbrani, dajte si danes do-povedati,

I. da hudih časov je naše slabo življenje krivo; in

II. da, če hočemo boljših časov imeti, moramo svoje življenje poboljšati.

To vam mislim danes pokazati, pripravite se!

I. del.

Povsod se zdaj slišijo pritožbe čez hude čase. Čez hude čase se pritoži kmet, ker ima več del bolj slabe leta, in mora več davke plačevati; čez hude čase toži delavec, ker ne dobi toliko dela, in še to, kar zasluži, ljudje le radi dolžni ostajajo; čez hude čase toži vradnik, ker mora vse kupiti, in je vse drago; čez hude čase toži še clo berač, ker je miloščina bolj redka, in podarjeni kosec kruha je le majhen.

Ljudje sploh tožijo čez hude čase, gotovo se pa tudi Bog pritoži čez hudobijo ljudi, kateri tega ne zaslužijo, kar jim da. Vprašajmo torej sami sebe — prav resnobno: ali so res ljudje po večem tako hudi, kakor hudi so časi? in če bočemo odritoserčni biti, bomo in moramo enoglasno odgovoriti: Res!

Sv. Janez pravi: „Vse, kar je na svetu, je poželjenje oči, poželjenje mesa in napuh življenja.“ Torej lakomnost, napuh in poželjivost je tisti trojni malik, kteremu svet tako rad in tako z veseljem služi, je tista triglavna pošast, ki posebno dandanašni po svetu gospodari, in je svoj sedež postavila v poslopjih bogatinov, in v bajtcah siromakov.

1. Pervi malik, kteremu svet tako rad služi, je lakomnost — Znana vam je Zveličarjeva beseda: „Varujte se lakomnosti, zato ker tisti, kateri imajo bogastvo, pojdejo težko v Božje kraljestvo, ampak nabirajte si zaklade za nebesa, in beseda sv. Pavla: „Lakomnost se še ne imenuje med vami“, zakaj „lakomniki ne bodo posedli Božjega kraljestva.“ S temi besedami nam je pokazana pot, ki skoz tesnoto pozemeljskega življenja pelje v večno domovino, in tavžent in tavžent, ki so skerbni bili za svoje večno zveličanje, jih je zvesto po tej poti hodilo, in so sveti in zveličani postali.

Kako je pa v naših časih s to keršansko pravičnostjo? Kam je prišla stara poštenost naših prednikov, pri katerih je beseda ja več veljala, kakor zdaj pri mnogih, ki so se spačenih naukov hudobnega svetá navzeli, velja „prisega“? Kako pogostne so zdaj tožbe in pravde, v ktere se ljudje zavoljo minljivega premoženja zapletajo, in za ktere je potreba na tavžente dohtarjev in sodnikov, da jih izdelujejo! Kolikrat se sosedje, ali pa še clo družine zavoljo pedi zemlje razprejo, v dolgoletne pravde zamotajo, in potem v revščino in siromaštvo pogreznejo! Koliko je slišati zdaj od tatvin, od goljufij in sleparij, ki jih dostikrat nar bolj revni ljudje doprinašajo, kakor da bi jim ravno slabi in hudi časi pravico k temu dali, in kakor da bi Gospodova beseda: „Če do zadnjega vinarja ne poverneš, ne moreš iti v nebeško kraljestvo“ iz evan-

gelija zbrisana bila. Povsod ni družega kot krivičnost: krivičnost pri malih in velikih, krivičnost pri revnih in bogatih, krivičnost pri delavcih in kupčevavcih. Hudi časi, še hujši ljudje!

Kako redka je med današnjimi kristjani tista ljubezen do bližnjega, ktera nam zapoveduje bližnjega ljubiti kakor sebe, in svoj kosec kruha ž njim deliti, tista ljubezen do bližnjega, ktero Zveličar svojim tako zlo priporoča, da brez nje se ljubezen do Boga še misliti ne da, tista ljubezen do bližnjega, ktera je ob prvih časih tako lep cvet in sad obrodila? Kje je tista ljubezen do bližnjega dandanašni najti? Dostikrat ima ravno bogatin do svojega bližnjega terdo serce kakor kamen, ko za druge nepotrebne reči brez vse skerbi denar izdaja in zapravlja. Pa kaj pravim? Lakomnost še clo potrebo reveža in hude čase v svoj prid obrača, da z odertijo svoje premoženje množi! Hudi časi, še hujši ljudje!

In nevošljivost, ta bleda pošast, ali je še kdej tako zlo gospodarila, kakor zdajni čas? Zdaj drug drugemu že skorej kosca kruha ne privoščiči, ki ga k ustom nese, in marskteri bi rad dal eno oko za to, da bližnji nobenega očesa ne imel. Nevošljivost v vseh straneh, nevošljivost v vsaki starosti, nevošljivost pri vsakem spolu! Zakaj torej tožimo čez hude čase, tožimo nar poprej čez še hujši ljudi!

2. Druga strast dandanašni zlo navadna je napuh, dasiravno človek nar menj vzroka ima napihovati se, kakor prav lepo sv. Pavl to pové: „Kaj imaš, kar bi ne bil prejel? Ako si pa prejel, kaj se hvališ, kakor da bi ne bil prejel?“

Povejte mi, ali je bilo kdej toliko napuha med ljudmi, kakor zdaj? Otrok hoče več vedeti, kakor njegovi starši, učenec več, kakor učenik, mladi več hakor stari. Napuhnež le sam sebe obrajta, svoje zmote ne spozna — noče nobenemu pokoren biti, in se rad spunta. Napuh in nepokorščina sta zmirej združena, in za njima vselej pridejo reve in nadloge. Zavoljo napuha in nepokorščine so bili angeli iz nebes in v peklenški brezen páhujeni, zavoljo napuha naših prvih staršev je bil paradiž razdjan, in zemlja se je spremenila v dolino solz. Ravno zato, ker so ljudje dandanašni napuhjeni, pa tudi nič več nočejo pokorni biti; otroci so nepokorni staršem, posli nepokorni gospodarjem in gospodinjam, podložni nepokorni predpostavljenim, verni nepokorni kat. cerkvi. Ali se je potlej čuditi, da smo doživeli tako slabih časov, čez ktere ljudje toliko tožijo? Hudi časi, še hujši ljudje!

Napuh si čedne oblačila omišljuje, pa se kmalo v nečimernost in prevzetnost spremeni, in jes ne presilim, če rečem, da nečimernost in prevzetnost v oblačilu, ktera se zdaj ne le po mestih, ampak tudi na deželi med kmečkim ljudstvom zmirej bolj razširja, v nesrečo in v revščino pripravi. Na obleko obrača dekla svoje

terdo prislužene krajcarje, na obleko hlapec svoj zaslužek, na obleko hišni gospodar svoj dnar, ki bi ga za veliko potrebnije reči obrniti imel. In tako toži hišni gospodar čez hude čase, njegovim otroci pa šumé v nečimernih oblačilih; čez hude čase toži uboga vdova s svojimi hčeram, pa njene hčere po obleki ne spoznaš od drugih bogatih hčer.

Kar je pa nar hujšega, je to, da zdaj so tudi kmečki ljudje oblačila iz domače robe po večem že zavergli, in si le nečimernega plenta iščejo, ki je po nar novejši šegi, in očém dopade, če ga enkrat na sonce in na dež prikažeš, pa cunjo imaš. Hudi časi, še hujši ljudje!

3. Tretji malik, kteremu ljudje dandanašni tako radi kadilo zažigajo, je pregrešna posvetna dobra volja; zakaj število tistih, ki po ozki poti proti nebesom hodijo, je le majhno, in le malo jih je, kateri po Zveličarjevem opominjevanju svoj križ na svoje rame vzamejo, in za svojim Učenikom hodijo. Res je, da časi so slabi, ali so pa ljudje zato kaj bolj bogaboječji? Ali je mladina kaj bolj pobožna in sramožljiva? Nikoli še ni bilo toliko pritožb kakor v zdajnih časih čez nepokorščino in spridenost mladih ljudi! To nam pričajo solzé marsikterega očeta in matere, to nam pričajo kerstne bukve, to nam pričajo tožbe, s kterimi neumne zapeljane revce hodijo po kancelijah. — Nikoli pa tudi starši svojih dolžnost do otrok niso tako slabo spolnovali, kakor zdaj, ker jim neumna ljubezen do otrok oči slepi, da pregreškov svojih otrok še vidijo ne.

In kako je z zmernostjo in treznostjo? Če so ljudje kdaj razvajenega življenja bili, so zdaj: Skorej vsak hoče boljši živeti, kakor njegov stan, njegovo premoženje, njegov dohodek mu dopušča; pogostni plesi in veselice poslom in delaveem požrejo plačilo, in potlej si s tem pomagajo, da kradejo. In vendar ljudje tožijo čez hude čase. Čez hude čase toži marsikteri kmet, pa celi dan v kerčmi sedi, in s svojim slabim gospodarstvom hišo v nič spravi. Do polnoči popiva in igra marsikteri rokodelec in delavec, in zraven preklinja hude čase, njegova žena in otroci pa doma stradajo. In tako skorej nobeden pa si noče kaj pritergati in odreči, nobeden se po časih ravnati in obračati noče. Hudi časi, še hujši ljudje!

II. d e l.

Spoznajmo torej, da zdajni hudi časi so tista šiba božja, s katero Bog nas svoje nepokorne otroke tepe, ker bi nas rad k pravičnosti, k ponižnosti in treznosti nazaj pripeljal. Bodimo torej nar

poprej mi boljši ljudje, gotovo nam bo Bog potem boljši čase spet poslal. Saj je On še zmirej stari, dobri Bog, kateri nam rad daje, kader nam je v prid. K njemu se tedaj obrnimo v teh žalostnih časih; pri Njem vložite, kakor pravi nek umen pisavec, danes svoje prošitbe; pri njem ni treba nobenih štampeljnov, in nobenih denarjev za pisanje izdajati; pri Njem ni treba še le dolgo čakati, da bi prišli pred Njega; pri Njem pridete vsako uro, vsak trenutek prav, On je pripravljen poslušati vas po noči in po dne in vsaki čas, povsod, v hiši in na polju, v kuhinji in v hlevu. Pred Njim ni treba globoko vklanjati se, in z izučeni besedami govoriti, pri Njem je treba le s skesanim srcem in zaupljivo molitevjo poterkati, in vaša prošnja bo vslišana. Ja posebno danes tukej v hiši božji čaka na vaše klicanje, na vašo molitev, ker On, kterega veselje je med človeškimi otroci prebivati, iz tabernakelna doli nam vsem kliče: „Pridite k meni vi vsi, ki se trudite in ste obteženi, in jes vas bom poživel;“ zakaj večno resničen ostane stari pregovor: „Kjer je nar bolj velika sila, tam je božja roka nar bolj mila.“

Pa čemu veliko besed? tale prigodba iz življenja vam bo to, kar sem vam povedal, še bolj razločno spričala.

V neki vasi na Švajcarskem je živel šivar, kateri je sebe in svoje otroke čez 20 let pošteno preživel, da nikoli ni pomankanja terpel. To da leta 1770, ko je polje že zeleno bilo, in so škerjanci peli, in vsak mislil, da je pomlad tukej, je v neki noči padel velik sneg. Sneg je sicer v malo dneh spet skopnel, to da polja so bile pokončane, na njivah je bilo le tū in tam nekoliko žita ugledati, in še to je bilo grozno redko. Povsod je bilo veliko žalovanje, in ko je prišla žetev, je bilo žalovanje še več. Komaj so toliko našli, da so seme za prihodnje leto imeli. Postala je velika dragina, ktera je tudi rokodelca, od kterega vam jes pripovedujem, močno stiskala. Zakaj ko je drugekrat potreboval en groš za kruh, je zdaj pēt do šest grošev potreboval, zaslužil pa ni več, kakor scer. Vsakdan je bolj pri pičlem živel; ker pa ljudje nič več delati niso dali, začelo je živeža primankovati. Dostikrat tri do štiri dni ni nič zaslužil, in otroci so hotli vsakdan jesti. Dan za dnevom so se bolj težke skerbi na njegovo serce vlegale, prodal je nekoliko svinca, ki ga je imel, zastavil je svoje oblačila, to da vse to ni bilo zadosti za kruh. Poslednjič, ker že nič več prodati ni imel, vstal je nekega jutra, ko ni vedel, kje bi bilo tudi le kosce kruha dobiti. Njegovi otroci so že vpili: Kruha! kruha! oče, kruha! Šel je k več bogatim kmetom, od kterih je vedel, da so še žita imeli, in jih je prav lepo prosil, za hleb kruha, da je pripravljen z delom ga zaslužiti. Pa njegova prošnja je bila zastonj. — S težkim srcem se je vernil na dom, in s solznimi očmi je tolažil svoje otroke in jim rekel: „To jutro se bote že morali postiti, o poldne

se bote pa vsi nasitili.“ Kje bomo dobili kruh, vprašali so z milim glasom otroci. Oče je pokazal proti nebesom, je šel potem v svojo kamero, je padel na svoje kolena, in je zaupljivo k Bogu molil: „O Bog, ti nebeški Oče! glej moje otroke, saj so tudi tvoji otroci! Ali boš mene revčika to doživeti pustil, da bodo moji otroci pričó mene lakote pomerli? Saj toliko ptičie preživiš, in orlom hrano daješ, gotovo boš tudi meni danes živeža podelil.“ Tako je zdihoval k Bogu s terdnim zaupanjem, da mu bo Bog pomagal.

In glej! ni še preteklo četert ure, pa stopi bogata kmetica iz soseščine v hišo, je naročila za-se in za svojo hčer več novih oblačil, in ker je slišala, v kakšni revščini se mož nahaja, prinesla mu je cajnico polno živeža. Otroci so od veselja poskakovali, ko so kruh ugledali, tako da je bila kmetica v serce ginjena, in je pridnemu rokodelcu od časa do časa živeža pošilala. Šivar pa s svojimi otroci ves čas svojega življenja ni pozabil pregovora: „Kjer je nar bolj velika sila, tam je božja roka nar bolj mila.“

Tudi zmed nas, ljubi moji so že marsikteri to poskusili. Ta je ležal na bolnej postelji v velikih bolečinah; bil je malóserčen, in ni več upanja imel še kdej ozdraveti; pa takrat, ko mu je nar hujši bilo, prišel je Bog ga otet, takrat je bila božja roka nar bolj mila. Uni se je v nar večí smertni nevarnosti znašel, le nektere trenutke še, in bi ga več ne bilo; pa takrat je na nagloma prišel dober človek, ki je sam sebe v nevarnost postavil, da ga je še ob pravem času rešil. Ali pa, kolikrat je tebe, moj kristjan! zadel kak prav velik hišen križ, pa takrat, ko si v nar večih silah bil, ti je Bog pomagal. Marsikteri hišni oče je zjutrej s svojimi otroci vstal, kosca kruha ni imel pri hiši, in tudi ni vedel, kjer bi ga vzel; pa nenadama in kakor iz nebes je prišel usmiljen dobrotnik. Pač res je: „Kjer je nar bolj velika sila, tam je božja roka nar bolj mila.“

S k l e p.

Zato, ljubi moji! le v Boga zaupajte, in v svojem zaupanju ne bote osramoteni; k Njemu se obrnite v svoji potrebi, k Njemu posebno danes z otročjim zaupanjem kličite: „Oče naš, daj nam danes naš vsakdanji kruh!“ To da to vam pa še enkrat rečem: Povernite se nazaj k pravičnosti, k ponižnosti in treznosti svojih prednikov, spolnajte ljubezen do Boga in do bližnega po izgledu pervih kristjanov, Bog je in ostane ravno tisti dobri Oče vseh ljudi; ob kratkem bodite nar poprej boljši ljudje, gotovo bodo potem prišli tudi boljši časi! Amen.

Pridiga za god sv. Jurja, mučenca.

(Bodimo stanovitni v sreči in nesreči; gov. M. F.)

„Ostanite v meni, in jaz v vas!“ (Jan. 15, 4.)

V v o d.

Teško je najti med brati prave zastopnosti. Priči tega sta nam sina Leonskega kralja Ferdinanda, Alfonz in Didak. Po očetovi smerti namreč Alfonz kot starejši vladarstvo prevzame, mlajši pa iz strahu pred njegovo jezo zbeži v Afriko, od koder se misli še le tedaj povrniti, kedar bi se ali z bratom spravil ali bi pa brat umrl. Pred odbodom zroči neko terdno gradovje imenitnemu Španijoleu, Marku Gutieritu, naj ga varuje in brani. Alfonz je pač dobro vedel, koliko da je na tem gradu zaradi njegovega vladarstva ležeče. Zato si ji vse prizadeval, da bi tega Španijolca in njegove ljudi zase pridobil. Ali Gutieri je njegovim poslancem vsegdar odgovoril, da gradu nobenemu drugemu ne da, kakor svojemu gospodu. Ponujali so mu zlata, visokih služeb in časti, pa rekel jim je, da ne z zlatom, ampak z mečem se da užugati. Res Alfonzu drugega ne ostane, razun da prime za orožje in celih 7 let gradovje oblega. V teh 7 letih so vojščaki v gradovji nekaj od truda in terpeža, nekaj od bolezen, nekaj po napadih sovražnika in od lakote vsi pocepali, da je Gutieri popolnoma sam še ostal. Pa tudi sam se jim še noče vdati. Naj bi sovražniku svoje zaderge ne razodel, leta po zidovji semtertje in na ves glas vpije, kakor bi še Bog ve kako veliki armadi zaukazoval, spreminja svoj glas, ter strela sedaj skozi eno, sedaj skozi drugo okno. Ali terpež in lakota naposled tudi njega zmagata, da se, s ključi od gradovja na vratu, kakor v omedlevici na pol mertev na tla zgrudi. Ko potem kraljeva armada na ozidje grada spleza in se gradu polasti, vzamejo tega Gutierita in iz občudenja nad njegovo pogumnostjo ga na ramah na pol mertvega k Alfonzu nesejo. Ta ga veli z vsem potrebnim preskerbljevati, dokler sopet popolnoma okreva. A kraljevih služeb in zlata ne vzame po nikaki ceni, temuč pravi, da kralja nikakor ne more imeti za svojega prijatla, ker je podjal njegovo slavo in

pa bi mu bilo veliko ljubše, ako bi bil ob svoje življenje, ne pa ob gradovje prišel. In ko ga potem Alfonz iz svoje oblasti spusti, vrli junak ni šel domu k ženi in otrokom, ampak naravnost v Afriko k svojemu gospodu, da mu žalostno sporočilo o zgubi gradu prinese. Didak, ki mu je bolj zguba gradu v srece segala, kakor bi ga bila Gutieritova zvestoba imela ganiti, ga je silno merzlo sprejel in z malo besedami odpravil. In kaj stori verli Gutieri? — Nazaj gre h kralju, pade predinj na kolena in ga s solzami prosi in roti, da naj ga ali umori, ali mu pa grad nazaj da, da mu ne bo treba še dle imena izdajavčevega prenašati. Po tolikanj veliki zvestobi ginjen, kralj njegovo prošnjo usliši in mu gradovje nazaj da. Brez odloga to veselo prigodbo Didaku naznanj, in Didak se nazaj v svoj grad preseli.

Bravši to prigodbo mislil sem si: O da bi pač kristjani toliko zvestobo in stanovitnost svojemu Bogu v nebesih skazovali, kakor jo je ta Španijolec skazoval svojemu Gospodu! — Ljubi moji! tudi mi smo Božji vojščaki; zakaj „boj je človekovo življenje na zemlji,“ pravi Job. (7, 1.) Grad, ki ga imamo varovati, je naša duša, posvečujoča milost Božja; naši sovražniki so: svet, meso in hudič, ki nas ali z zlatom, ali z mečem napadajo; naš Gospod in kralj pa, za ktereга se vojskujemo, je Bog, ki zvestobe in nezmagljive serčnosti od nas zahteva, ko nam pravi: „Ostanite v meni, in jaz v vas.“ Prav tedaj; pojdimo tudi mi v boj, in ne umaknimo se svojim sovražnikom po nobeni ceni! Glejte! ravno danes imamo pred očmi takega serčnega vojščaka, sv. Jurja, ki se je z enako serčnostjo za Boga, kakor uni Gutieri za svojega gospoda bojeval. Zato pogledjmo, kako se gre še nam v življenji — v sreči in nesreči — vojskovati, da dosežemo krono čestite zmage!

Razlaga.

1. Pervo orožje, s katerim nas sovražniki naše duše napadajo, sem rekel, je zlato, drugo nasproti je jekleno. Pod tem se ume sreča in nesreča, po katerih se čednost zatira, brezbožnost pa povzdiguje. Zato pravi sv. Avguštín: „Zoper Kristusove vojščake se svet na dvojno vižo vojskuje, s prilizovanjem, da prekani, in s strahom, da serčnost vzame.“

K zlatemu orodju toraj se štejejo bogastva, veselje in časti. In res vidimo, da se redko kje prava pobožnost nahaja kjer vedna posvetna sreča prebiva. Zakaj kakor potoki čez svojo strugo ali reke čez svoje bregovje stopijo, kedar je povodinj le prevelika, ravno tako ljudje v časni sreči od pota Božjih zapoved zahajajo.

In dasiravno časna sreča sama na sebi nikakor ni pregrešna, vendar je ljudem silno nevarna, zato, ker se od pripuščenega k prepovedanemu, od preobilnosti v zapravljenost, od neskerbnosti rado v razžaljenje Božje zajde. Zato vprašuje sv. Avgustin: „Kdo se rad in pogostoma spominja na svojega Boga, ako je zmiraj srečen?“ In na to odgovarja: „Le preresnično je, da skoraj ni ne enega takega najti.“

Kaj je toraj storiti? Treba je, da se praznemu prilizovanju tega sveta resnobno zoperstavimo, in se mu nikakor zmotiti ne damo. In tisti, ki so posestniki posvetne sreče, naj pred vsem drugim pazijo, da se jih napuh ne polasti, in da se mesenim slastim in zapravljenosti ne vdajo, da se jim ne zgodi, kakor neumni živini, ki toliko bolj skače in nori, na kolikor bolj rodovitnih pašnikih se pita. — Na dalje zraven ne smemo pozabiti, da vse to, česar svet ljubi in spoštuje, vse, po čimur on hrepeni in zeva, je hitro minljivo, je prazen nič. Le pomisli, kako bo z vsem tem, kader smert po te pride, česar se lahko danes ali jutri primeri; kaj ti bo od vsega tega ostalo? Glej, nag si prišel na ta svet, in nagega te bo v svoje naročije sprejela mati zemlja. Temu nasproti pa je milost Božja in pravica do nebes stanovitna, terdna in zveličavna, in največa nespamet bi bila, ako bi to stanovitno srečo s praznimi in minljivimi dobrotami tega sveta zamenjal. Tvoje srece mora Bogu tako zvesto biti, da se tudi za vse krone in zaklade tega sveta ne daš v greh zapeljati. Zgleduj se nad sv. Jurjem! — Nič ni Rimskemu cesarju Dioklecijanu bolj težko delo, razun tega, da je bil ta mu najljubši vojščak kristjan. Za tega del si je na vso moč prizadeval z zvijačami in z denarji, da bi ga hil le molikovaveca storil. Ponujal mu je najviše službe, denar in bogastvo in vse, česar svet čišla. Ali sv. Juri, dobro vedoč, da tisti kralj, ki je v bogastvu, pa tudi v modrosti vse druge prekosal, je spoznal, da je vse le nečimurnost čez nečimurnost, se je stanovitno cesarju zoperstavil in mu naravnost rekel, da njegova zvestoba do Boga za take praznote in sleparije ni na prodaj. — Gotovo bi mu dan današnji svet rekel: Za Božjo voljo, ljubi moj! kaj vendar misliš? Spomni se svojih mladih let, ki ti v pozni starosti zlate čase obetajo! Spomni se milosti, ki ti jo najmogočnejši vladar sveta na ponudbo daje, po kateri bo tvoja čast in slava velika! Spomni se, kako da so ti naj imenitnejše službe bodi si na cesarskem dvoru ali pri armadi odperle, s kterimi si boš neumerljivo ime za vse čase pridobil! Ali vse to je zvestemu mladenču sv. Jurja nečimurnost čez nečimurnost. „Le zase ohrani svoje časti, reče cesarju, in svoje obljube za tiste, kteri tebi služijo; moj nebeški cesar pa je Kristus.“ — Poglejte, kristjani! tako se moramo vojskovati, tako terdno stati, tako zmago zadobiti, in tako nebesa zemlji spred staviti!

2. Drugo orožje, s katerim nas sovražniki napadajo, je jekleno. To so: stiske, preganjanje, revščina, obrekljivosti, bolezni in druge nadloge, s katerim orožjem jih ni nič manj pomorjenih, kakor z unim iz zlata, od kterega sem do sedaj govoril. Zato naj bi si vsak srednjega pota želel, ter s Salomonom Boga prosil; rekoč: „Revščine in bogastva mi ne daj!“ — revščine ne, da se me malo-serčnost ne polasti, in bogastva ne, da me duh prevzetnosti ne posede.

Komu je neznano, kako radodarnega in dobrotljivega se je Gospod Bog Izraelcom skazoval, dokler časa so bili v Egiptovski sužnosti? Dal jim je Mojzesa rešenika, med 10 stiskami se jim ni najmanjše škode ali nesreče zgodilo, v ognjenem stebru jim je kazal pot, peljal jih skozi rudeče morje in jih pred Egipčansko armado varoval. Povejte! li niso to posebni čudeži Božje dobrotljivosti? In vendar, kdo bi verjel? komaj pridejo v puščavo, in tam nekoljko lakote terpe, že z nevoljo godernjajo zoper Boga in Mojzesa in želé, da bi bili rajše vsi v Egiptu pomerli, kakor pa da morajo tukaj malo pomanjkanje terpeti.

Ravno tako je večidel med nami. Dokler so omare, shrambe in žitnice polne, dokler gredó opravila po naši volji, dokler nam nihče ne zopernuje in ne kljubuje, tako dolgo smo zadovoljni. Ako nam pa sreča herbet oberne, ako nas pomanjkanje, bolezni in revščina stiskajo, kmali so naše želje v Egiptu, kmali godernjamo zoper Božjo previdnost, odložimo vse zaupanje v očetovo skerb v nebesih ter skušamo s pripuščenimi ali nepripuščenimi pomočki svojih nadlog se znebiti. Ako se nam drugi v zgled poterpežljivosti pred oči stavijo, berž imamo dosti izgovorov, kakor satan pri pobožnem Jobu v stari zavezi, ki je Bogu rekel: „Se li Job zastonj Boga boji? — Dela njegovih rok si blagoslovil, in njegovo posestvo se je narastlo v deželi. Stegni pa nekoliko svojo roko, in dotakni je vsega, kar posede, in potem boš vidil, da ti bo naravnost slovo dal.“ — Redko bi se našel, ki bi v nesrečah s Jobom klical: „Gospod je dal, Gospod je vzel; kakor je Gospodu dopadlo, tako se je zgodilo; bodi češćeno Gospodovo ime!“ Sedanji kristjani nasproti kličejo: „Gospod je dal, hudič je pa vzel!“ Kaj je sopet tukaj početi? V nesreči nam serce ne sme nikdar vpasti; v vojski orožja ne smemo iz rok vreči in pobegniti. Sv. Janez v skr. razodenji med drugim popisuje, da je videl množico ljudi, ki so pred neko zverijo na kolena padli, in rekli: „Kdo se zamore ž njo vojskovati?“ — Ti pa so bili taki, pravi, kterih imena niso zapisane v bukvah življenja Jagnjeta.“ (13, 4. 8.) Glejte, ako nam nesreče žugajo, pa mi na to pravimo: Kdo bo vse to prestajal? Kdo v taki revščini prebil? Kdo se s tacimi nadlogami bojeval? — naše imena niso zapisane v bukvah življenja. Na vprašanje toraj, kako

se nam je v nadlogah vesti, odgovorjam s sv. Janezom, ki pravi: „Tukaj je poterpljenje in vera svetnikov.“ (13, 10.) S temi besedami nam daje na znanje, da moramo nadloge tega sveta po izgledu svetnikov prenašati, kateri so se po veri kakor s poterpežljivostjo znamenite skazali.

Puščavnik sv. Pavelj ležal je bolen. Pa, ko so druge bolnike k njemu vodili, da jih je z maziljenjem s sv. oljem ozdravljaj, sam sebe ni hotel maziliti, da bi ob zasluge poterpežljivosti pri Bogu ne prišel. Sv. Frančišek, tedaj ravno v Rimu, bil je nekdanj po noči od hudobnih duhov hudo bičan. Pa zato ni godernjal, temuč je rekel nekemu kardinalu: „Hudobe me bolje poznajo kakor Rimci, ker ti me hvalijo, uni pa me brez vsega usmiljenja bijejo.“

Ali čemu vam pripovedujem od drugih, ker imamo ravno nad sv. Jurjem najlepši izgled? Ko namreč cesar ni niti z obljubami, niti s prilizovanjem pri njim nič opravil, začne ga z divjo jezo in togoto preganjati. Najprej mu ukaže vse častne znamenja odvzeti in ga vsega njegovega premoženja oropati. Potem ga obsodi v silno tamno ječo. Ondi mu v večje terpljenje težek kamen na persi zavalé, na nogah pa ga z razbeljenimi čevlji žgejo. Ko ga pripeljejo iz ječe, ga denejo v posodo, polno neugašenega apna, na to ga v nekem kolesu, ki je bilo z ostrimi klinami nabodeno, okoli vrtijo, dokler mu tako razmesarjenemu nazadnje glavo odsekajo. Po vseh teh martrah pa ni od svoje vere odstopil. — Glejte, tako se moramo vojskovati, tako terdno in stanovitno stati, tako zmagovati, da dosežemo krono pravičnosti.

Že od nekdanj delajo sv. Jurja v podobi na konji, ki s sulico prebada kačo, zraven njega pa stoji ženska, ki klečé moli. Ženska v molitvi pomenja verne mesta in dežele, ki se mu v pomoč priporočajo, kača pa peklensko hudobo, katero je ta maternik srečno premagal.

S k l e p.

Zato, ljubi moji! ker smo tudi mi njegovi častiveci in želimo od njega pomoči, priporočujmo se mu zlasti, da bi še mi vse sovražnike svoje duše — prilizovanje sveta kakor nadloge življenja srečno zmagali. Pri bogastvu ne pozabimo besed Jezusovih: „Kaj pomaga človeku, ako ves svet pridobi . . .“ V nadlogah pa se spominjajmo, da vse, česar na svetu zamoremo terpeti, ni nič proti kroni in plačilu, ki je zvestim vojnikom Kristusovim v nebesih pripravljeno. Amen.

Pervo sv. Obhajilo.*)

869

(Dan prvega sv. obhajila — srečen dan; gov. J. A—st.)

To je dan, ki ga je Gospod naredil; radujmo se, in veselimo se v njem.
Psalm. 117, 24.

V v o d.

Srečen dan, ki nam ga je ljubi Bog doživeti dal!

Današnji dan je srečen za vas, ljubi otroci, ker bote narvečo gnado prejeli, ki jo človek na tej zemlji prejeti zamore. Bog vam hoče svojega preljubega Sina, in ž njim vse gnade in narobilniši žegen ali blagor dati.

Današnji dan je pa srečen tudi za vse pričujoče, ker bote priče tako svetega opravila, in se bote sreče teh otrok in gnad, ki so jim namenjene, gotovo tudi vdeležili.

Že zdavnej, ljubi otroci, smo vam obljubili, da bote smeli k Gospodovi mizi pristopiti. Ali ker smo vas mogli popred v resnicah sv. vere podučevati, bila je naša dolžnost, vas od božje mize zadržavati. Zdaj, pa, ker veste Gospodovo Telo razločiti, vam v imenu Jezusa Kristusa, kateri vas pričakuje, v imenu sv. kat. cerkve, ktere otroci ste, v imenu sv. angeljev, ki nevidno božjega Sinu noč in dan obdajajo in molijo, zakličem: Pridite, drage ovčice! storjena obljuba naj se vam spolni; vse je pripravljeno, pridite.

Tudi vam, ljubi očetje in matere, bratje in sestre, kerstni in birmski botri teh otrok, vam pobožnim kristjanom vsem zakličem: Pridite, spremljajte te otroke pred božji altar, k ženitnini, na katero jih je božji Sin povabil. Pridite, vse je pripravljeno, in veselite se ž njimi velike sreče, ki jih tukej čaka.

*) Po več krajih se belo nedeljo otroci peljejo k prvemu sv. obhajilu; zatorej podajamo to-le pridigo.
Slov. Prijatelj.

Ta dan bo tedaj za nas vse srečen dan; milost in blagor, tolažbo in upanje nam bo prinesel. S svetim veseljem in verno radostjo ga hočemo obhajati. Radujmo se, in veselimo se ta dan, ki nam ga je Gospod dal in jaz pravim: „Dan prvega sv. obhajila je srečen dan.“ Od tega govorim; pripraviti se!

I. d e l.

Velika sreča vas čaka danes, ljubljeni otroci.

Vi ste bili morebiti že tako nesrečni, da ste v svojih otročjih letih ljubega Boga že večkrat razžalili. Pa s skesanim srcem in s terdnim sklepom poboljšati se, ste se svojih grehov spovedali, in božji namestnik vam je sveto odvezo dal, in Bog je mašnikovo besedo poterdil, in vam vaše grehe odpustil. Zdaj ste z oblačilom nedolžnosti ozaljšani, s nebeškim mirom napolnjeni, in danes bote okusili, kako sladek je Gospod tistim, ki ga ljubijo.

Kako bi jes v stanu bil, vašo veliko srečo danes popisati! Velikrat ste že slišali in brali od prebivavcev judovske dežele, za ktere je božji Sin toliko čudežev nad živimi in mertvimi storil, ki jih je njih bolezen ozdravil in s čudnim kruhom nasitil: in ravno ta Jezus hoče danes še večje reči nad vami storiti. Že je vašo dušo v zakramentu sv. pokore k življenju obudil; danes pa hoče ravno to dušo z angeljskim kruhom, s svojim lastnim mesom in kervjo nahraniti.

Vi veste, da je Jezus z neizrekljivo ljubeznivostjo Galilejske otroke k sebi poklical, jih poljuboval, objemal in blagroval: nad vami hoče danes še več storiti. On vas ne kliče le k sebi; On še clo sam hoče k vam priti. Ja, kaj pravim? On hoče v vaše serce priti, z nar večjo ljubeznivostjo se s vami zediniti, in vam zaklad nebeških gnad podeliti.

Vi veste, da ljubeznivi učenec Janez je pri zadnji večerji smel glavo na serce svojega božjega učenika nasloniti; — in vi bote danes še večjo ljubezen od Jezusa prejeli; On sam hoče v vaših sercih počivati.

Vi veste, da nebeški duhovi s neizrekljivim veseljem božje veličastvo gledajo; — sreče pa, ki danes vas čaka, nimajo; zakaj mesa in kervi Jezusove ne morejo prejeti.

Vi veste, kolika čast in sreča je za Marijo, prečisto devico bila, ki je božjega Sina spočela in v svojem naročju nosila; — in vi bote ravno tistega Boga v svoje serce sprejeli.

Ja ljubi otroci: danes bote nebeškega zveličanja božjega de-

ležni; božje življenje vas bo spretekalo. S sv. apostelnom Pavlom smete danes reči: „Živim, to da ne jes; živi pa v meni Kristus“. „Danes bote božje nature deležni.“

Srečni otroci! danes vas Bog hoče s vsemi gnadami obdarovati, pa ne le za en trenutek, ne le za današnji dan; zakaj sreča, ki vas danes čaka, ima biti zastava, pokušnja veliko večje sreče; zakaj Jezus je rekel: „Kdor je moje meso, in pije mojo kri, ima večno življenje, in jes ga bom obudil poslednji dan“. „Kdor od tega kruha je, ne umerje.“

Danes, dragi moji otroci! bote nar močnejši pripomoček k dobremu, nar drajšo zastavo častitljivega vstajenja prejeli.

Natanko se bote zedinili s Jezusom in pri njem potrebno moč našli, da bote svoje dušne sovražnike zmagati zamogli. Če vas satan zapeljati skuša; če vas svet s svojim veseljem in zgledom k sebi vabi; če se vaše k hudemu nagnjeuo meso zoper čednost vpira; ja, če tudi tavžent sovražnikov na vaši levi, in deset tavžent sovražnikov na vaši desni strani stoji, in vas z zedinjenimi močmi napadajo, kaj bodo mogli zoper vas, če ste s Jezusom zedinjeni? Po prejetem sv. Obhajilu bote še s večo pravico kakor nekdanj kralj David zamogli reči: „Gospod je moja luč in moja pomoč, koga se bom bal? Gospod je varh mojega življenja, pred kom se bom tresel.“ S sv. Pavlom bote lahko rekli: „Če je Bog za nas, kdo je zoper nas?“

O kako velika sreča, ki vas bo danes došla!

Nikoli ga vendar ne pozabite ves čas svojega življenja, tega lepega, tega srečnega dneva; nikoli ne pozabite sladke tolažbe, ki ste jo občutili, ko so vam bili vaši grehi odpuščeni; nikoli notrajnega miru, ki danes vaše serce napolnuje; nikoli neizrekljivega veselja, ki ga bote danes pri Gospodovi mizi občutili. Nikoli ne pozabite tistih svetih sklepov, ki ste jih včerej pred božjim namestnikom v spovednici storili, in jih danes pred božjim altarjem ponavljate. Kako obilni studenec milost in blagra se danes odpira za vas pri prvem sv. Obhajilu? Zajemajte, ljubi otroci, z veseljem zajemajte iz Zveličarjevih studencev (Izaija 12, 2.), in nikoli ne pozabite dneva, ko ste prvič iz tega studenca zajemati smeli.

Ob času, ko je cesar Napoleon I. nar višo stopinjo časti in sreče dosegel, in ko so bili njegovi nar imenitniši generali in nar bolj junaški tovarši v vojski — okoli njega zbrani, in so se veselo gostovali, nekemu mladih oficirjev na misel pride, poprašati, kateri dan je bil pač za vsakega, kar jih je pri mizi, naj lepši in naj srečniši v njegovem življenju. Vsak je pomislil in dal odgovor: eden je imenoval dan, na kterega je kak častni red (zlato zvezdo,

križec) prejel, drugi pa dan, ko je general postal itd. naj srečniši in naj lepši v svojem življenju. Ko je versta do Napoleona prišla, bil je viditi globoko zamišljen. „Vi morate pač, reče eden oficirjev, v zadregi biti nar lepši in srečniši dan v svojem življenju imenovati, ker jih imate toliko slavnih in srečnih.“ — „Nikakor nisem, rekel je Napoleon, v zadregi, dobro ga poznam; nar lepši in srečniši dan svojega življenja, bil je dan mojega prvega obhajila.“ Mladi oficirji so se temu odgovoru smejali, le en star general se ni smejal, temuč si je uterl — močno ginjen, solze s oči. Napoleon ga na ramo poterka rekoč: „Brate, samo ti me zastopiš, tile pa me ne umejo.“

In ta mož, ki v srečnih dnevih, na nar viši stopnji močnosti in velikosti, na cesarskem tronu, dneva svojega prvega obhajila ni pozabil, in ga je očitno za nar lepši in srečniši dan svojega življenja spoznal, tudi ni ga v nesrečnih, žalostnih dnevih pozabil. Ko se je v pregnanstvu na otoku Šent — Helena svoji smerti bližal, spomnil se je Boga svoje mladosti, in je k njemu zdihoval, da bi poslednjo uro kakor v dan prvega Obhajila gnado in milost zadobil.

Pred svojo smertjo je Napoleon poklical vse tovarše svojega pregnanstva k sebi, in je pred njimi zaterdil, da v naročju svete katoliške cerkve umreti hoče, in tudi je vpričo njih z veliko pobožnostjo sv. zakramente za umirajoče prejel.

Dan prvega Obhajila je tedaj srečen dan za vas, ljubi otroci! zakaj če bote z gnadami, ki jih bote danes prejeli, delali, bo bogaboječe vaše življenje, sladka vaša smert, srečna vaša večnost. Današnji dan je pa srečen tudi za vas, ljubi kristjani! ki se te slovestnosti vdeležujete.

II. d e l.

Današnji dan je srečen dan za starše, kateri svoje otroke vidijo pervikrat k Gospodovi mizi pristopiti. O ljubi starši, katerih otroci danes tukej pred božjim oltarjem klečé, kaj občutite v svojih sereih! Občutljejev, ki danes v vaših sereih kipé, jes nisem vstani popisati: to le očetovo, materno serce občutiti zamore. Kako mora danes dobri materi pri sercu biti, ki je svojega otroka z velikim trudom in ljubeznjivo skerbjo tako daleč odredila, da k Gospodovi mizi pristopiti zamore! Kaj mora očetovo serce občutiti, ko svojega sina, za kterega se je veliko trudil in potil, kakor Jezusovega ženina na nebeško gostovanje povabljenega vidi! — O vse bolečine, ki si jih ti, kerš. mati, pri svojem otroku prestala, ves pot, ki je tebi, kerš. oče, od čela skapljal, da si svojim otrokom živež in obleko pri-

pravil, vse težave in terpljenja, grenke skerbi in ponočne čuvanja, ki ste jih vi, lj. starši pri izreji svojih otrok imeli, vse je današnji veseli dan pozabljeno. Solze, ki vam danes iz vaših oči tečejo, so vse drugačne kakor tiste, ki ste jih pri zibeli svojih malih točili, to so solze radosti in veselja; o te solze naj le tečejo, to so očetne, matrne solzé, ki glasneji govoré, kakor vse moje besede. —

O srečen dan za vas, kerš. starši! Danes prejimate plačilo za tisti trud, ki ste ga s svojimi otroci imeli. Vaša nar serčniša želja gotovo je ta: pobožne, bogoboječe, pokorne in ljubeznive otroke imeti, ki bi bili tukej na zemlji vaša čast, vaše veselje, vaša podpora, in v nebesih vaša krona. Da bodo pa vse to postali, jim hoče ljubi Bog danes pervikrat kruh življenja dati; božji Sin se hoče na tanko ž njimi zediniti, da se bo tudi od njih poznejši zamoglo reči, kar sv. evangelist Lukež od Jezusa pové: „Je bil svojim staršem pokoren, . . . in je rastel v modrosti, v starosti in gnadi pri Bogu in pri ljudeh.“

Ti vaši otroci, kerš. starši! bodo nebeški žegen ali blagor v vaše hiše prinesli, če se z Jezusom v sercu pod vaše strehe povernejo. Saj je Bog nekđaj Obedomovo hišo požegnal, ker je skrinja zaveze v nji spravljena bila; koliko bolj bo Bog zavoljo teh otrok svoj žegen nad vas in nad vaše družine razlil, če se mu ne zoperstavite.

Pa ne samo za te otroke, in njih starše in družine je današnji dan srečen; srečen je tudi za vas vse, ki ste priče tega pervega sv. obhajila.

Mislite nazaj na tisti dan, ob katerem ste, kakor ti otroci, srečo imeli, pervikrat kruh življenja prejeti. Ali ni bil tisti dan lep in vesel dan?

Kaj bodo današnji dan tisti zmed vas občutili, ki so do zdaj tistim obljubam, ki so jih pri prvem sv. Obhajilu storili, zvesti ostali? Ali jih ne bo danes pobožnost teh malih spodbadala, zmirej bolj in bolj v pobožnosti rasti, danes sklep ponoviti si po dobrih delih in lepih čednostih prizadevati, in se večkrat, kakor danes ti otroci, v Jezusu, svojem Zveličarju, razveseljevati?

Morebiti se pa med vami tudi taki znajdejo, ki so tako nesrečni bili, da so zapustili pot čednosti, ki so jo pri prvem sv. Obhajilu nastopili. Ali jih ne bo to, kar se danes pred njih očmi godi, pretreslo? Ali se ne bodo danes svoje nezvestobe spomnili, in svoje nesreče si k sercu vzeli? Ali jih ne bo sveta groza spretelela? O ko bi to bilo, potlej bi jes imel veliko nesrečo objokovati! To bi bilo znamnje njih dušne smerti. Ja mertev je tisti, kogar prvo Obhajilo otrok nič več ne gane! Merlič ima oči, pa ne vidi; ima ušesa, pa ne sliši; ima usta, pa ne govori; ima roke in

nogé, pa se ne giblje; ima sercé, pa to serce nič več ne bije. Žalostno, pa prava podoba tistih nesrečnih, ki so življenju gnade odmerli in v tem stanu ostati hočejo!

Vendar to, kar sem ravno zdaj povedal, na nas se obračati ne morem; mislim, da med vami vsemi tako neobčutljivega serca najti ni, da torej za vas vse je današnji dan srečen dan.

Bilo je v nekem kraju, kjer je nek fantiček posebno pridno se učil, in s tako veliko pobožnostjo pervo sv. Obhajilo prejel, da si je duhovni pastir tistega kraja vse dobro od njega obetal, in veliko veselje nad njim imel. Nekaj dni potem pa je tisti duhovni pastir obolel in umerl, in pobožni fantiček je milo jokal na grobu svojega dobrega duhovnega učenika, in terdo in sveto še na njegovem grobu obetal, da njegovih naukov in opominov nikoli ne bo pozabil. Kmalo po tem pa je bil ta fantiček v neko mesto poslan, da bi se bil tam rokodelstva izučil. Čuječim očem svojih pobožnih staršev odtegnjen — prišel je v slabo tovaršijo, in je bil zapeljan. Ko se je čez nekaj let spet na svoj očetov dom povernil, živel je silno razuzdano, v grenko žalost svojih dobrih staršev, in v pohujšanje celj soseski. Že več časa je v svoji domačiji preživel pa nobenkrat ni šel v cerkev. Ko je pa prišel dan pervega Obhajila za otroke, prosila ga je mati dolgo in silno, da ga je vender napravila, da je spet enkrat k službi božji šel.

Komej je na sveti kraj stopil, in praznično oblečene, za nar svetejše opravilo življenja pripravljene otroke ugledal, obšla ga je sveta groza in velik strah ga spreletal. Zastonj si je prizadeval te notrajne občutljeje prikriti; ni se mogel nič več premagati, in goste solze so se vlile iz njegovih oči.

Po dokončani službi božji hitro teče nazaj v svojo očetovo bišo, in gre jokajoč k svojim staršem; Oh, oče, mati, — je rekel s solzami polit, tako ne morem nič več ostati! . . . Jes sem vidil te dobre otroke, pobožne, kakor angelce; in jes, jes sem bil nekdam, kakor ti, srečen, kakor ti . . . Častitljivega duhovnega pastirja, kateri je toliko za-me storil, kterege sem pred tako priserčno ljubil, na kterege grobu sem tako milo jokal, — oh! jes sem ga vidil iz groba priti! Pri sv. Obhajilu sem mislil, da sem njega ugledal namesti zdajnega duhovnega pastirja. Deržal je sv. hostjo v roci, in je svoje oči na-me obračal. Zdelo se mi je, da me čaka. Njegov pogled je bil mil, pa žalosten in resnoben. Nisem si upal več ga pogledati; pa zdelo se mi, da slišim njegov glas, ki mi je klical: Jožek, Jožek! mi je rekel, kaj si mi v dan svojega pervega Obhajila obljudil? . . . Oh oče, o mati! odpustite mi, da sem vam toliko žalosti storil! . . . Še tisti dan je šel k svojemu duhovnemu pastirju, in se je spovedal; — in kmalo je bil veselje svojim staršem, izgled soseski, tolažba svojemu duhovnemu pastirju.

Vi tedaj, ljubi bratje in sestre! ki ste tako nesrečni bili, da ste gnamd pervega sv. Obhajila nezvesti postali, zahvalite ljubega Bogá, da vam je to milost dal, da zamorete priče biti tako velike sreče teh otrok. Tudi vi se bote danes spominjali svojega pervega Obhajila, in tistih sklepov in obljub, ki ste jih takrat storili, in tiste sreče, ki ste jo takrat občutili. Današnji dan bo tedaj tudi za vas dan gnad in zveličanja, če svojih ušes božjemu glasu ne zaprete, in če svoje sercé tistemu darujete, ki ga s priserčno prošnjo od vas tirja: Moj sin, moja hči, daj mi svoje sercé!

S k l e p.

O srečni dan, ki nam ga je Gospod dal; radujmo se, in veselimo se v njem. Današnji dan je srečen dan za otroke in za starše, in za celo faro.

Prišel bo pa en drug dan, ko bomo zopet kakor danes, vsi skupej pred Sinom božjim stali; to bo dan poslednje sodbe. Predej pred vami bodo vaši duhovni pastirji stali, da bodo za-se in za vas odgovor dajali. „Gospod“, — tako mu bodo vaši duhovni pastirji rekli, „vzemi te otroke med število tvojih izvoljenih. Ti si jih naši skerbi izročil, in mi smo si vse prizadjali, jih za prvo sv. Obhajilo, na katerem je neizrečeno veliko ležeče, prav pripraviti. Naše podučenje so si k sercu vzeli, prvo sv. Obhajilo so vredno prejeli, in v njem kruh izvoljenih, zastavo večnega življenja zadobili.

Sprejmi, o Gospod! dobre starše teh pobožnih otrok: z nami so se trudili jih podučiti, skerbno so nad njimi čuli, in jih tebi zveste ohranili. Daj jim zdaj plačilo, ki si ga vsakemu zvestemu služabniku obljubil, spusti jih v svoje veselje.

Sprejmi, o Gospod! vse te zveste kristjane, katerim si nas pastirje dal. Če so tudi nekteri tvojo besedo zaničevali, ki smo jim jo oznanovali, so pa v dan pervega otročjega Obhajila svojo nesrečo spoznali, in so z resnično pokoro spet se k tebi podali.

Sprejmi, o Gospod! tudi svoje ne vredne služabnike. Bili so pastirji ovčicam, ki si jim jih ti izročil, in so si prizadevali, da nobena zmed njih zgubljena ni. Daj jim zdaj, večno srečo uživati, da s svojimi ovčicami vred tebe vekomej molijo, hvalijo in časté.

In Gospod poreče: „Pridite vi požegnani mojega Očeta, in posedite kraljestvo, ki vam je od začetka sveta pripravljeno.“ Amen.

Keršanski nagovor pri blagoslovljeni nove kapelce na Šent-Ruperskem britofu. 1859.

(Od poti v večnost; gov. J. R.)

Človek pojde v hišo svoje večnosti. V bukvi, Pridigarja 12, 5.

V v o d.

Že prvi kristjani so mertve trupla svojih rajnikih v veliki — posebni časti imeli; zakaj truplo je duše tovarš, je ud Kristusov, tempelj s. Duha, bo kdej spet od smerti vstalo in z dušo sklenjeno večno živelo. Zavolj tega in ker je bilo v začetku keršanstva skoraj toliko svetnikov, kakor kristjanov, so merliče dostikrat ljudje iz visocega in deželjskega stanu k pogrebu nosili. Tako je bilo truplo s. Pavle device od več škofov k pogrebu neseno. S Ambrož je s še nekim drugim škofom svojega lastnega brata Safira, in s. Gregor Nisan svoje sestro Makrino k grobu nesel in drugi kristjani pa so pri tacih sprevodih s peržganimi svečami ali lampicami svetili, pesmi ali psalme peli, ali glasno molili.

Skerbeli so tudi od starodavnih časov za spodoben kraj pokopališča in med zversteno molitevjo mašnika in pričujočih vernih so merliče ali v iz skale isekan ali v zemlji iskopan grob polagali in precej pri grobu na nalašč za to postavljenem altarju dar s. maše opravljali. Od tod je prišlo, da še zdajne dni po britofih cerkvice ali kapele stavijo. Brala se je tudi pri grobu s. maša tretji, sedmi in trideseti dan po njih smerti. Tretji dan v spominj, da je Kristus tretji dan od mertvih vstal. Sedmi dan, da, ker je Bog sedmi dan po stvarjenji počival, tudi merliču večnega miru in pokoja priprosijo. Trideseti dan pa zato, ker so Izraelci trideset dni po Mojzesu žalovali. Vzrok obletnice pa se sam razjasni, ker nam ločitev rajnkega ta čas vnovič v spominj prikliee. Grobe svojih so že od nekda kristjani radi kinčali, so na-nje iz rož spletene vence pokladali ali cvetlice vsajali, ali rezane kamne stavili, v ktere so vdolbli ime rajnkega ali kako podobo v časih metulja,

ki se iz gosence prerodi, je lepa podoba našega prihodnjega vstajenja; včasih pa golobca ali jagnje v spominj krotkosti rajnekega. Dandanašni pa na grobe nar raji križe stavimo, ker so znamenja našega odrešenja po Kristusu.

Prav po duhu katolijske cerkve je in vse hvale vredno, da ste vi, ljubi Sent-Ruperski farmani! po modrem nasvetu svojega častitega g. fajmoštra svoj poprej gerbast britof izravnali in konec njega zalo kapelico izzidali, ki je bila danes od visoko častnega g. prošta Novomeškega posvečena, da se bo posihmal v nji opravljal dar s. maše za žive in mertve, in zlasti sa tiste mertve, katerih trupla v tej žegnani zemlji počivajo ali počivale bojo. Tudi se podoba križanega Zveličarja novi cerkvi kaj lepo prileže; zakaj le po Jezusu upamo častito vstajenje od mertvih in večno srečno življenje; in ko je bila prva katolijska cerkev v Rimu od papeža Silvestra posvečena, se je tudi na enkrat sveta britka martra na cerkveni steni namalana prikazala.

S pre naredbo britofa in postavo kapelice ste svojim prejšnim krasnim delom v turmi, cerkvi, farovžu in šoli krono postavili in si posledno svojo postelico, v kateri bote do sodnjega dne počivali, po keršansko oskerbeli. Pri živih ste začeli in pri mertvih skončali in s tem svojo vero razodeli, da je naše zdajno življenje pot v večnost. Ravno od te poti v večnost sem sklenil danes govoriti in vam naznaniti, kakšna mora biti ta pot, da po nji pridemo v srečno večnost. Verno poslušajte!

Razlaga.

1. Prav iz tega, da veliko grešnikov na svetu v veselju in sreči, veliko pobožnih pa v pomanjkanju, britkosti in težavi živi, so že neverniki po svojem natorskem umu spoznali, da mora po telesni smerti še drugo življenje biti, v katerem morajo grešniki kazni, pravični plačilo prejeti. Kar so neverniki pri slabi luči svojega uma spoznali, to terdimo mi kristjani v veri: „Tukej nimamo stanovitnega mesta, ampak prihodnjega iščemo. Kdor pičlo seje, bo tudi pičlo žel; in kdor seje v obilnosti, bo tudi v obilnosti žel. Ura pride, ob kateri bojo vsi, ki so v grobeh, slišali glas božjega Sinu, in kateri so dobro delali, bojo prišli v vstajenje življenja, kateri so hudo delali, v vstajenje obsojenja.“ — Ta svet ni naša domovina, je za nas le osebenstvo, iz kterega se homo čez malo v hišo večnosti preselili. Človek pojde v hišo svoje večnosti. —

Hiša tedaj, v kateri zdaj, ljubi kristjan, prebivaš, ni tvoja hiša, — je le osebenstvo, iz kterega se boš moral kmalo — prej ko

misliš, vmakniti. Kakor hitro boš svoje oči zatisnil in umerl, bojo tvoji domači hiteli iz nje te odnesti, da jim je s svojim hudim duhom ne osmradiš. Kaj bo pa poleg tvoja prava hiša? Mertvaška jama bo do sodnjega dne hiša tvojega telesa; tvoja duša pa pojde v hišo večnosti, — pojde v nebesa ali v pekel. Za to ti pravi s. Avgustin: „Popotnik si, memo greš, in mnogoverstno vidiš.“ Nespameten bi bil popotnik, kateri bi v deželi, skoz katero gre, vso svojo dedščino dal za hišo, katero mora čez malo tednov ali dni zapustiti. „Pomisli tedaj, pravi ta sveti Oče, da na tem svetu le popotovaš, le skoz-nj greš; nikar se ne daj temu, kar vidiš, privabiti in prikleniti; temuč poglej, pa hodi naprej, preskerbi si dobro hišo, kjer ti bo večno ostati, — preskerbi si nebesa.“

Blagor tebi, ako se zveličaš in v nebesa prideš! kako lepe in veličastne so pač nebesa! Nar bogatiši dvori kraljev in cesarjev so slabi hlevi proti nebesom, ktere same se mesto popolnoma lepote imenovati smejo. David pravi: „Kako prijetne so tvoje stanovališča, o Gospod! moja duša hrepeni in medli po Gospodovih lopah; moje serce in moje meso se raduje v živem Bogu!“ — S Pavel pravi: „Nobeno oko ni vidilo, nobeno uho ni slišalo in nobeno človeško serce ne more zapopasti, kar je Bog tistim, ki ga ljubijo, pripravil.“ — In s. Janez: „Bog bo zbrisal vse solze od njih oči; in smerti ne bo več, ne žalovanja, ne vpitja, ne bolečine, ker poprejšno je minulo. Ne bodo več lačni, ne žejni, tudi sonce jih ne bo več peklo, ne kaka vročina, zakaj Jagnje jih bo paslo in k virom žive vode vodilo.“ — V nebesih ne boš imel nobenih želj in vošil več, radoval se boš v presrečni družbi angelov, svetnikov, božje Matere in Jezusa, našega Odrešenika, — večno veselje te bo navdajalo. In to veselje bo toliko, da se ti bo vsak trenutek novo vidilo, in se ga nikdar nasitel ali naveličal ne boš.

Gorje pa tebi, če se pogubiš in v pekel prideš. Pahnjen boš v ognjeno, žgoče morjé; obupan, zapuščen od vseh in celo od Boga. Jezus pravi: „Sin človekov bo poslal svoje angele in bodo pobrali vse, kateri so bližnjega hujšali in krivico delali, ter jih vergli v ognjeno peč, tam bo jok in škripanje z zobmi; ogenj, ki jih bo žgal, nikoli ne vgasne, in červ, kateri jih bo razjedal, nikoli ne bo umerl.“ Bo mar po preteklih sto tавžent letih tvojih bolečin konec? Kaj konec, — sto tавžent milijonov let in stoletij bo preteklo, in tvoj pekel bo zmiraj le v začetku. Kaj je tавžent let proti večnosti? Majn, kakor en dan, kateri je prešel. „Gospod, je djal David, tавžent let je pred tvojimi očmi, kakor večerajšni dan, ki je preteklo.“ Morda bi rad vedel, v kakšno hišo boš ti v večnosti prišel? V tisto, katero si boš zaslužil in sam s svojimi deli zbral.

2. „Drevo padi proti polden ali proti polnoči; kamur pade, ondi obleži,“ govori s. pismo. Kamur bo tedaj po smerti drevo

tvojega življenja padlo, ondi bo celo večnost ostalo; ali boš vekomej kakor kralj v nebesih, ali večen jetnik v peklju; zmirej srečen v morju radosti in veselja ali zmirej nesrečen in preklet v breznu muk in bolečin. S. Janez Krizostom je bogatega moža v s. evangelju premišljeval, ktereга je svet srečnega imenoval, ker je bogat bil, ki je bil pa po smerti v pekel pokopan; poleg tega pa tudi premišljeval Lacarja, ki ga je svet nesrečnega štel, ker je ubog po smerti pa od angelov v nebesa prenesen bil; tedaj je to le izrekel: „O nesrečna srečnost, ki si bogatega vekomej nesrečnega storila! O srečna nesrečnost, ki je vbozega k večni srečnosti pripeljala.“

Nič ne pomaga samega sebe plašiti, kakor marsikteri dela, ki pravi, kdo vé, kam sem jes odločen, v pekel ali v nebesa. Kam pađe drevo, kader ga posekajo? Tje pade, kamor je viselo in nagnjeno bilo. Kam se pa ti nagibaš, ljubi kristjan, kakšno je tvoje življenje? — Skerbi, da se nagneš proti poldné; ogibaj se greha, ohrani se v gnadi božji, in izvoljen boš in zveličan. Da se pa greha ogneš, imej večnost, nezmerno večnost vselej pred očmi. Misel na večnost je že toliko mladih ljudi nagnila, raji časni sreči in posvetnemu veselju se odpovedati, zaničevanje, preganjanje in celo smert preterpeti, kakor z grehom Boga razžaliti in svojo dušo pogubiti. Živa misel na večnost je že marsiktereга zastaranega grešnika k pokori obudila.

Neka imenitna gospa, ki je v pozabljivosti na Boga živela in le svetu vstreči želela, bila je po Očetu Avila s temi besedami spreobrnjena: „Gospa, premislite te dvé besedi: zmirej, nikoli. (Zmirej bo v peklju terpel tvoj jok, nikoli ne bo nehal tvoj stok) Nek škof se je zavolj pogostne misli na večnost ves svetosti vdal; vedno je sam pri sebi gonil: „Vsak trenutek se mi utegnejo vrata v večnost odpreti.“ O večnost, večnost! Kdor v večnost veruje in sveto ne živi, je pač milovanja vreden, ker se je bati, da se mu bo nesrečna večnost odperla!

3. „Človek pojde v hišo svoje večnosti.“ Pojde, pravi prerok, nam naznaniti, da slehern v tisto hišo gre, v katero iti hoče; on ne bo nesen temuč pojde iz proste volje va-njo. Gotova resnica je, da nas Bog vse zveličati hoče; za to nas je Bog Oče ustvaril, Bog Sin odrešil in Bog s. Duh posvetil, da bi zveličani bili. „Bog, ki nas je brez nas ustvaril, nas brez nas ne bo zveličal,“ piše S. Avguštín. Bog nas res vse zveličati hoče, siliti pa k zveličanju nas noče. „Bog je življenje in smert pred očmi nam postavil, kar si iz-beremo, bomo imeli.“ Jeremija pravi v božjem imenu: „Tukej je pot k življenju, tukej pot k smerti, izberite si, katero hočete. Kako bo pa on v nebesa prišel, ki po potu v pekel hodi? Vsi grešniki hočejo zveličani biti, pa se sami v pekel obsodijo,

ker pravijo: Upam v nebesa priti.“ Kdo je pa tako nespameten, govori S. Avguštin, da bi strup pil za to, ker spet ozdraveti upa?“ Nihče si ne navleče nalašč zavolj tega bolezni, ker spet zdravja upa. In grešniki si z grehi večno smert nakopujejo, pa se tolažijo, bom že še pomoči iskal in pokoro delati začel. Da, tako so govorili vsi, kar jih sedaj v peklu gori, bom že, bom že, so djali, pa smert jih je brez pokore pobrala, katero so zmirej odlagali, pa nikoli storili.

Nikar ne bodimo tem nespametnim enaki, ter pomislimo, da ne gre pri opravi naše duše za nekatere leta, ampak za celo večnost. Koliko terpé ljudje, da si terdno in prostorno hišo izzidajo, v kateri svoje dni preživeti mislijo. Zakaj si pa za tisto hišo, ki ni s človeškimi rokami storjena in v kateri jim bo večno ostati, tako malo pečajo? Tu ne gre za večo ali manjo zločnost, za večo ali manjo lepoto, tukej gre za to, ali bomo v nebeškem raju med božjimi prijatli, ali v peklenškem breznu med spačeno družaljo grešnikov, krivovercev in malikovavcev! kako dolgo? Ne kakih dvajset ali štirideset let, ampak celo nezmerno večnost. Ko je bil Tomaž Mor od kralja Henrika VIII. k smerti obsojen, prišla ga je njegova žena v ječo prosit, naj se vda v kraljevo voljo in njegove krivične naklepe poterdi, ker bo s tem svoje življenje otel. Odgovoril ji je pa? „Ljuba žena! vidiš me, da sem že prileten, koliko let bi utegnil nek še živeti?“ „Reče mu:“ „Nar manj še dvajset let.“ Na to ji je djal:“ Slaba barantavka si ti; ker hočeš, da bi jes zavolj dvajset let srečno večnost zgubil, in se v terpinsko večnost pogreznil. Ti pa o Bog me razsetljuj in podpiraj!“ — Ni se dal pregovoriti in viteško je za pravico in resnico katoljske vere svojo kri prelil.

S k e p.

Ne prazna misel, temuč resnica naše svete vére je: „Človek pojde v hišo svoje večnosti.“ Pa pomanjkanje te vere je krivo, da je toliko grehov storjenih in toliko kristjanov pogubljenih. Mi pa, ljubi kristjani, oživljajmo neprenehoma svojo vero, ter recimo: „Verujem v večno življenje;“ verujem, da po tem življenji nastopi drugo življenje, ki nikoli ne bo minulo; in s to mislijo pred očmi in v sercu, poprimimo se pripomočkov tega zveličanja; prejemajmo večkrat z vredno pripravo zakramenta s. pokore in presvetega rešnjega telesa; ogibajmo se greha in vsega, kar v greh napeljuje, storjene grehe pa z grenkimi solzami objokujmo, ter storjeno škodo po svoji moči popravljajmo in dano pohujšanje s lepimi zgledi

vravnajmo. Kader nam bo pa svet zapustiti, ga pa zapustimo v veselem upanji, da bo, ko se bo naša duša v srečno večnost preselila, naše truplo na britofu po delu in trudu svoj počitek, po dolgi boleznih sladko spanje našlo, pa kader angelova trobenta zabučí: „vstanite mrtvi in pridite k sodbi!“ spet iz groba se vsdignilo, z dušo sklenilo in ž njo vred v Kristusu celo večnost nezapopadljivo veselje vživalo. Amen.

Velikonočni praznik popoldne o miloščini.

(Od radodarnosti; gov. M. T.)

„Ljubezen je dobrotljiva“. (I. Kor. 13, 4.)

(K o n e c.)

Ko je usmiljena Tabita v mestu Jope umerla, so uboge mestne vidove pri mertvaškem odru krog nje milo jokale, ter kazale sv. Petru oblačila, ki jim jih je Tabita z lastnimi rokami narejala. In Bog je jok in zdihovanje ubogih vidov uslišal, in je Tabito po sv. Petru k življenju obudil. — Zato sv. Hieronim pravi: „Veliko sem že slišal in veliko sem bral, vendar pa še nisem ne bral, ne slišal, da bi bil usmiljen nesrečne smerti umerl; zakaj tak ima veliko priprošnikov pri Bogu, in nemogoče je, da bi Bog molitve tolikih ne uslišal.“ — Zakaj usmiljenje stoji, pravi sv. Avguštin, pred peklenškimi vratmi, da tistih v pekel varuje, ki so bili usmiljeni na svetu.“ — In Kristus ob sodbi takim poreče: „Pridite k meni, vi izvoljeni mojega Očeta, in posedite kraljestvo, katero vam je od začetka sveta pripravljeno. Zakaj lačen sem bil, in ste mi dali jesti, žejin sem bil, in ste mi dali piti; nag sem bil, in ste me oblekli, ptujec sem bil, in ste me pod streho vzeli; bolen sem bil, in ste me obiskali, jetnik in ste me rešili. — Povem vam, kar ste storili komu mojih najmanjših bratov, to tako sprejemem, kakor bi bili meni storili.“

Tedaj, ljubi moji! pogledjte ključa do časne in večne sreče, ključa do Jezusovega usmiljenega srca, ki se z dobrotljivostjo odpira. Pomagajte po svoji zmožnosti vsem, ki pri Vas v svojih potrebah pribežališča iščejo! Oh! kako težko je na svetu živeti, če nikogar svojih nima, nikjer za svoj dom ne ve, svojih starišev morebiti nikoli ni poznal, in zvečer ne vé, kje bo jutri njegov kosec kruha! Verjemite, kar pri tacih spravite, je dobro spravljeno, in z naj boljšimi obrestmi naloženo. Sv. pismo vam je tega porok, ki pravi: „Ta Gospodu posojuje, kteremu se ubožec smili, in obilno mu bo povernjeno.“ Koliko bolj še bo povernjeno temu, kdor naravnost njemu za lepšanje njegovih svetih vež in povzdigo njegove časti posojuje! Toda, kaj Vam bom to priporočal, saj vem, do kakošnih serc govorim; vé, da govorim k človeškim sercem, k kerščanskim sercem, ki se smejo po svojem Zveličarji ponosno kristjane imenovati, in kterih radovoljni darovi za farno cerkev, kakor za podružnice so mi obilno znani. Lepe oblačila in snažna cerkvena oprava, oltarji in zvonjenje, — to in še več drugega je priča naših dobrih rok, in vse to, komu drugemu bolj, kakor vam samim, je v čast in oponošenje?

S k l e p.

Zato h koncu le še rečem: Kakor bodo hvaležni ubogi nad nas in vaše otroke Božji blagoslov z nebes klicali, in še na vaših grobeh solze hvaležnosti pretakali; tako se bo na tem sv. kraji še, ko bodo vsi Vaši prijatli z vami vred po grobeh spali, pri daritvah sv. maše spomin za Vas obhajal, in goreče molitve sv. cerkve Vam voščile nebeški mir in pokoj; — „saj ljubezen je dobrotljiva; ljubezen ne bo nikdar nehala!“ Amen.

Nove Šmarnice.

Ravno kar smo sprejeli kaj lepo knjigo pod imenom: „Sveti Jožef“ in podvizamo se to novo delce kaj serčno priporočevati. Te bukvice, niso le samo kake bukvice, spisane samo s. Jožefu v čast, ampak so tudi prave Šmarnice, na dalje so te bukvice zaklad raznoterega blaga za pridige o godovih svetega Jožefa; in na posled so te bukvice popolne molitevne bukvice, ter imajo vse navadne molitve v sebi, in sicer spisane tako, da jih zamore vsakdo, bodisi možki ali ženska, kar gladko obmoliti ravno tako, kakor so spisane, ter nikomur ni treba med branjem besedi prevračati na svoj spol. Ker se s. Jožef močno časti ne le po Kranjskem, ampak tudi po Goriškem in Štajerskem, kjer imajo pri Celju Lazaristi v posesti cerkev temu svetniku posvečeno, vtegnejo se bukvice ljudem kaj močno prikupiti.

Da pa čč. gg, bralci še bolj sprevidijo, kako da so te bukvice osnovane in koliko prelepih reči da obsegajo, ponatisnemo sem le vse, kar g. pisatelj v uvodu pravi.

„Mesec maj ali veliki traven je preblaženi Devici Mariji posebno posvečen; ravno zato se imenuje Mariin mesec. O tem mescu se po keršanskem svetu obhajajo ljubeznive Šmarnice. Marijnemu čistemu ženinu, svetemu Jožefu, pa je posvečen mesec marcij ali sušec, o katerem se tu in tam svetemu Jožefu na čast obhajajo lepe pobožnosti, Šmarnicam podobne. Pri nas takih pobožnost nimamo, Šmarnice pa imamo. Ker je pa sv. Jožef tolikanj imeniten svetnik, ter Jezusov

rednik, ženin Mariin, Ilirskega kraljestva in toraj tudi naše dežele patron in varh, in umirajočih posebni pomočnik, in ker je Jožefovo življenje z Marijnim življenjem v tolikanj tesni zvezi, mislim, da ne bo neprimerno, ako pri letošnjih Šmarnicah svoj pogled obračamo sosebnost v sv. Jožefa, in iz njegovega svetega življenja izvajamo svoja premišljevanja. Sej bo tudi Marija čestitana s tim, da častimo njenega čistega ženina, sv. Jožefa.

Red pa, po katerem bomo Šmarnice obhajali, bo ta-le:

1. Naj poprej pride na versto premišljevanje, posneto iz življenja sv. Jožefa. Na to premišljevanje bo navezan nauk za naše življenje. Za tem nasledva zgled, kateri nam kaže svetega Jožefa kar posebnega pomočnika.

2. Drugič bomo podali vsak dan svetemu Jožefu lilijo v dar, to je: storili bomo terden sklep, da bomo živeli in ravnali po zaslišanem nauku.

3. Na dalje se bomo priporočevali svetemu Jožefu v varstvo in v priprošnjo vsak dan s posebno molitevjo, kateri bomo pristavljali tudi še prelepo molitev sv. Bernarda do Marije presvete Device.

4. In na zadnje bomo tudi še preblaženi Devici Marii darovali vsak dan šmarnico, ter opravljali kako posebno pobožno vajo.

Zdaj pa začnimo v imenu Jezusovem, Marii in sv. Jožefu v čast.

Te bukvice so poterjene od visokoč. Kerškega škofijstva, so kaj okusno tiskane v slavno-znanej Blaznikovej tiskarnici v Ljubjani in obsegajo 268 strani.

Za prihodnje „Šmarnice“ jih vsem Slovencem prav serčno priporočamo. Dobijo se po vseh knjigarnicah po prav nizkej ceni, ktera dozdej pa še ni na tenjko odločena.—